

หนึ่ง นายจ้างทรงเสน่ห์

บันนรี ศิริสุวรรณ นั่งมองภาพนักร้องหนุ่มสุดซดแดนมั่งกรผ่านทางจอทีวี ภายในคอฟฟี่ช็อปของโรงแรมหรูย่านดังแห่งหนึ่งด้วยความสนใจใคร่รู้ เพราะข่าวที่ปรากฏของซูเปอร์สตาร์วัยยี่สิบปลายๆ นามว่า ทานพง นั้นก็คือ การประกาศอำลาวงการอย่างปัจจุบันทันด่วนโดยไม่มีสาเหตุ จนกลายเป็นกระแสทอล์กออฟเดอะทาวน์ และส่งผลให้บรรดาสาวกสาวทั่วทั้งเอเชียที่คลั่งไคล้เจ้าตัวถึงกับช็อกตาตั้งเสียอกเสียใจ ร้องไห้ระงมไปตามๆ กัน

ไม่เว้น!...แม้แต่ตัวเธอเองที่รู้สึกใจหาย เพราะจะไม่ได้เห็นหน้าหล่อๆ ผ่านทางจอแก้วทุกวันเหมือนเดิมอีกต่อไปแล้ว ด้วยหญิงสาวนั้นก็เป็นหนึ่งในบรรดาแฟนคลับของพ่อหนุ่มดีเมืองจีนคนนี้เช่นเดียวกัน

สาวไทยวัยเบญจเพสตั้งอกตั้งใจฟังข่าวคราวของดาราคณโปรดอย่างจริงจัง จนลืมไปชั่วขณะเลยว่าวันนี้เธอมีนัดสำคัญกับเพื่อนสาวเกี่ยวกับเรื่องงาน ซึ่งคนที่เธอกำลังคอยทำอยู่ตอนนี้ก็ยังเดินทางมาไม่ถึงสักที แถมปล่อยให้เธอต้องนั่งหงาวมาเกือบชั่วโมงแล้วด้วยซ้ำ แต่หญิงสาวก็ได้รู้สึกอณาทรร้อนใจเท่าไรนัก เพราะเธอกำลังพึ่งความสนใจไปที่ข่าวในทีวีเพียงอย่างเดียว

กระทั่ง...บันนรีได้ยินเสียงร้องทักของเพื่อนสาวจอมหัวลวยกระหอบมาเข้าหู นั่นแหละ หญิงสาวจึงค่อยๆ ละสายตาจากภาพตรงหน้ามายังคุ้นัดของเธอ

“ไยบายโบ๊นส์ นั่งรอดูทีวีเพลินเลยสิ ขอโทษทีนะ รถมันติด ก็เลยมาสาย”

สุจิตาตอบไล่เพื่อนสาวเบาๆ เป็นการขอโทษ

“อืม ไม่เป็นไร ฉันเองก็นั่งดูทีวีรอไปเรื่อยๆ นะ” บัณฑิตรีพยักหน้ารับ ก่อนจะเอ่ยถามหาบุคคลสำคัญที่สุจิตานัดไว้

“แล้วไหนล่ะนายจ้างคนใหม่ของฉัน?”

“ฉันโทร. ไปเช็กแล้ว กำลังแต่งตัวอยู่ เดี๋ยวก็คงจะลงมาอยู่แล้ว” สุจิตาตอบง่าย ๆ

แม้จะรู้สึกหงุดหงิดหัวใจอยู่เล็กๆ ที่เธอถูกปล่อยให้คอยอยู่ที่เจ้านายอยู่นานสองนาน แต่บัณฑิตรีก็ไม่มีทางเลือกมากนัก เมื่อเพื่อนสาวสุดซี้สมัยเรียนมัธยมสุดส่าห์เพิ่นหางานชิ้นโบแดงมาวางล่ออยู่ตรงหน้าทั้งที แล้วเธอจะทำความฝันของตัวเองพังด้วยการอาละวาดเพราะเรื่องแค่นี้เชียวหรือ...

‘ไม่มีทางซะละ’

เมื่อคิดได้ดังนั้น บัณฑิตรีจึงเลือกที่จะนั่งเงียบๆ แล้วคิดทบทวนถึงโอกาสต่างๆ ที่เธอกำลังจะได้รับ หากการเจรจาในครั้งนี้สำเร็จผล แต่กระนั้นหญิงสาวก็อดประหม่าเล็กๆ ถึงคนที่เธอจะต้องร่วมงานด้วยไม่ได้ว่า

‘นายจ้างคนนี้จะเขี้ยวลากดินขนาดไหนกันนะ?’

เพราะสุจิตานั้นแค่เสนองานให้เธอทำในฐานะพาสทรีเซฟ ซึ่งเป็นคำเรียกหรูๆ สำหรับคนทำขนมนั่นเอง แต่เจ้าหล่อนยังมีได้ให้ข้อมูลอะไรเพิ่มเติมเลยว่า เธอต้องเป็นลูกจ้างให้แกใคร? ร้านไหน? แล้วต้องเตรียมตัวทำอะไรบ้าง?

มีเพียงสิ่งเดียวที่เพื่อนเลิฟบอกเธอมา นั่นก็คือ...

“แกมาเจอตัวเจ้าของเขาวันนี้เลยก็แล้วกัน เพราะฉันเองก็ไม่ว่าจะบอกยังไงดี”

เพราะตอนนั้นสุจิตาบอกกับเธอแล้วว่า หล่อนรับงานนี้ต่อมาจากบริษัทของสุธีรัฐ ผู้เป็นพี่ชายแท้ๆ ของตนอีกที ซึ่งนายจ้างผู้สุดแสนจะไฮโซรายดังกล่าวได้ตกลงปลงใจให้พี่ชายของเพื่อนสาวเป็นผู้ดำเนินการทุกอย่างแทนเขา ในการเนรมิตรร้านเบเกอรี่เอนด์คอฟฟี่ชอปขนาดกลางให้เกิดขึ้น ณ ทำเลทองของแหล่งศูนย์รวมวัยรุ่นในเมืองฟ้าอมรแห่งนี้

ดังนั้น สุจิตาจึงต้องรับบทหนักคอยเป็นหัวเรียวหัวแรงช่วยเหลืองานของพี่ชายเกือบทั้งหมด โดยเฉพาะเรื่องของการเลือกเฟ้นแม่ครัวหัวป่า ที่เชี่ยวชาญในการเสกสรรปั้นแต่งรสชาติและสีสันทของขนมหวานแสนอร่อย

ซึ่งแน่นอนว่า...งานนี้จึงตกเป็นของบัณฑิตไปโดยปริยาย ด้วยเหตุผลอื่นๆ
ง่ายๆ ของเจ้าตัวเหมือนเดิมว่า

“ฉันเสนองานนี้ให้แก่คนเดียวเลยนะ เพราะฉันอยากเห็นแกมีร้านซะที จะได้
ไม่ต้องทนนั่งเป็นนางซิงกันคร่ำอยู่แต่ในบ้าน คอยรับออร์เดอร์ทางโทรศัพท์ไปวันๆ”

บัณฑิตเลยตัดสินใจยอมทิ้งลูกค้าที่ตนสะสมมาตลอดหนึ่งปีเต็มในการทำ
เบเกอร์โฮมเมด เพื่อกระโดดเข้ามารับงานชิ้นใหญ่อย่างเต็มตัว เนื่องจากเธอเห็น
ด้วยกับคำพูดของเพื่อนสาวที่ว่า หากเธอมีแต่ลูกค้าอยู่กับบ้านเช่นนี้ สงสัยกว่า
จะเก็บเงินได้เป็นกอบเป็นกำเพื่อเปิดร้านของตัวเอง คงต้องรอให้ถึงชาติหน้า

ที่สำคัญค่าแรงซึ่งเธอจะได้รับในคราวนี้ก็คุ้มแสนคุ้ม และมันก็มากพอ
จะทำให้เธอสามารถเป็นเจ้าของร้านเบเกอร์เล็กๆ แบบสบายๆ

ในขณะที่สาวน้อยนั่งตากลมโตะ แก้มยู่ยี้ ผิวขาวจัด กำลังนั่งคิดถึงอนาคตของ
ตัวเองไปเรื่อยเปื่อยอยู่นั้น เสียงหัวท่มขวนฟ้งที่เอ่ยออกมาเป็นภาษาอังกฤษสำเนียง
ดี ก็ดังขึ้นห่างไปทางด้านหลังของเธอเพียงเล็กน้อย ทำให้หญิงสาวหันไปมองทันที

“สวัสดีครับคุณจิ”

รอยยิ้มเก๋ไก๋ของคนพูดจุดขึ้นบนริมฝีปากเรียวเล็กน้อย ทว่าผิดแผกกับสาว
หน้าหวานที่กลับอ้าปากหวิว มองอีกฝ่ายตาค้าง

‘เจ๊ยก!!!’

บัณฑิตร่ำเสียงร้องอยู่ภายในใจราวกับเป็นลิงกังด้วยความตะลึงงัน เมื่อภาพ
ที่ปรากฏอยู่เบื้องหน้าของเธอก็คือ บุรุษที่หญิงสาวเพิ่งจะเสพขาวของเขาผ่านทาง
หน้าจอทีวีไปหยกๆ นั้นเอง

“เฮ้ย!” สาวไทยลุกขึ้นยืนเต็มความสูง ก่อนจะเอื้อมมือไปหยิกแขนพ่อบุ๋ม
ผู้แสนจะเพอร์เฟกต์ เพื่อพิสูจน์ว่านี่คือเรื่องจริงที่ไม่ใช่ภาพลวงตา แต่ครั้งนี้จะให้เธอ
บิดเนื้อตัวเองก็ดูจะเป็นการเจ็บตัวเปล่าโดยใช่ที่ หญิงสาวจึงอาศัยเนื้อขาวๆ ของ
อีกฝ่ายเป็นการทดสอบแทน

“โอ๊ย!” ผู้เคราะห์ร้ายที่ไม่ทันระวังตัวร้องเสียงดัง กับการกระทำอันพิลึกพิลั่น
ของแม่สาวแปลกหน้า

“ยายโบนัส!” ในขณะที่สุจิตราเองก็ออกอาการหน้าเหวอ “ทำอะไรของแฉะ?!”

สาวหัวร่อถามเพื่อนสนิทอย่างตื่นตระหนก เมื่อหล่อนแสดงกิริยาอันไม่ควร
แก่ลูกค้าของเธอ พร้อมทั้งรีบดึงมือของบัณฑิตออกจากชายหนุ่มโดยเร็วไว

“ขอโทษด้วยนะคะคุณเฮนรี่” สุจิตราเรียกชื่อกลางภาษาอังกฤษของเขาตามสากล เพื่อขอขมาลูกคำร้ายใหญ่แทนเพื่อนสาวเป็นการต่วน

“ไม่เป็นไรครับ” คนฟังตอบรับด้วยรอยยิ้มบางๆ โดยไม่นึกจิตใจหรือถือสาหาความแต่อย่างใด เพียงแค่อดนึกงนในใจไม่ได้ว่า

‘ทำไมหล่อนถึงได้มาหยิกแขนของเขาเสียเต็มแรง ราวกับคนละเมอแบบนี้!’

อดีตนักร้องหนุ่มจึงแอบลอบจับปฏิกิริยาคนตรงหน้าอย่างเสียบๆ เพื่อค้นหาคำตอบให้แก่ตัวเอง

แล้ววากับปฏิกิริยาต่อมาของเจ้าหล่อนก็ทำให้เขาแทบจะล้มตัวหัวร่อหงายอยู่ตรงนี้ โดยไม่เกรงกลัวว่าตนจะเสียภาพลักษณ์ของอดีตซูเปอร์สตาร์หรือนักบริหารหนุ่มเลยสักนิด เมื่อสาวแปลกหน้าใช้สองมือตบไปที่โหนกตัวเองเบาๆ ราวกับจะเรียกสติคืนกลับมา เพราะคิดว่าการได้เห็นเขายืนอยู่ตรงหน้า คือภาพแห่งความฝัน!

“ทานฟงตัวจริงหรอเนี่ย?” บัณฑิตร้องคราง ทำหน้าเหวอ

“ยายโปนัส รักขามารยาทหน่อยสิแก” ร้องถึงสุจิตราต้องแอบยื่นมือมาสะกิดเพื่อนสาวให้สงบสติอารมณ์เสียโดยเร็ว

ส่วนคนมาใหม่ที่เพิ่งโดนฤทธิ์เดชของแม่สาวหน้าหวานเข้าไป เลยได้แต่อมยิ้มมองดูท่าทางหลายๆ ของเธอต่อไปด้วยความคิดที่ว่า

‘สงสัยเธอจะเป็นแฟนคลับเรา ก็เลยตกใจที่เห็นตัวจริง...’

เมื่อคิดได้ดังนั้น ทานฟงจึงลอบสังเกตรูปลักษณ์ของอีกฝ่ายด้วยความสนใจในทันที

แล้วสิ่งที่เขาได้พบก็คือใบหน้าขาวนวลเนียนกับพวงแก้มยุ้ยอมชมพูอย่างคนมีสุขภาพดี ที่มาพร้อมกับดวงตากกลมโตสุกใสราวกับลูกกวาดน้อย และเมื่อทุกอย่างกอบปรึ้นอยู่บนดวงหน้ากลมมน ชายหนุ่มจึงอดที่จะสຽບกับตัวเองไม่ได้ว่า

‘เจ้าหล่อนเป็นผู้หญิงที่มีรูปลักษณ์ชวนมองอยู่ไม่น้อยเลยทีเดียวนะ’

หากแต่ความน่ามองของเธอนั้น มันกำลังถูกบั่นทอนด้วยความเบื่อเลอที่แสดงออกมานบนดวงหน้าหวานอย่างชัดเจน ทั้งดวงตาเบิกกว้างที่จับจ้องมองเขาราวกับเป็นสัตว์ประหลาดนอกโลก และกลีบปากสีชมพูสดที่อ้าค้างไว้ จนแมลงวันทั้งฝูงสามารถบินเข้าไปทำรังอยู่ได้เสียแล้วละมัง

ทุกสิ่งที่ปรากฏแก่สายตา ล้วนแต่ทำให้ซูเปอร์สตาร์หนุ่มรู้สึกตกชบขันเสียมากกว่าที่จะไม่ไ้โกรธา

“ยายโบนัส! มัวยืนทำบื้ออะไรอยู่ละ รีบขอโทษคุณเขาซะสิ” สุจิราเอ็ดเพื่อนสาวเสียงเซียว ที่หล่อนเอาแต่ยืนเอร์เรอร์เหมือนกับเครื่องคอมพิวเตอร์ไม่ตอบรับ พร้อมทั้งรีบสะกิดแขนอีกฝ่ายให้คืนสติอย่างด่วนจี๋

สายตากຸ້มกิริมะคนอบอุ่นและรอยยิ้มหวานบาดใจจากชายหนุ่มนั้น ทำเอา บัณห์รีแทบไม่อยากจะตื่นจากภวังค์เลยทีเดียว หากแต่เสียงท้าวๆ ของแม่เพื่อนสาว ที่ทะลวงเข้ามายังโสตประสาท ก็เป็นเหมือนดั่งตัวจุดกระชาก ทำให้สติลัมปชัญญะ กลับคืนสู่เธออย่างรวดเร็ว

“อ๊ะ! ชะ...ขอโทษค่ะ” บัณห์รีรีบก้มศีรษะแสดงความขอโทษขอโพยต่อผู้เสียหายด้วยความละอายทันที

“ไม่เป็นไรครับ” หานฟงตอบกลับเป็นภาษาอังกฤษ พร้อมด้วยใบหน้าอันอ่อนโยนดุจเดิม

“เรามาคุยเรื่องงานกันเลยดีไหมครับ?” แล้วจึงแจ้งความจำนง “พอดีว่าช่วงบ่ายนี้ผมยังมีนัดต่ออีก”

“ได้ค่ะ” สุจิรายิ้มแห้งๆ ตอบกลับชายหนุ่มไป ก่อนจะหันมาแอบแยกเขี้ยวใส่เพื่อนสาว

“โชคดีนักนะแก่ที่คุณเขาไม่เอาเรื่อง ไม่อย่างนั้นะ งานนี้มีชีวิต!”

คนพูดกระซิบบอกคนทำผิด หญิงสาวเลยได้แต่ยิ้มแห้งๆ ผงกหัวหงิกๆ รับผิดชอบอย่างยอมจำนน

“คุณเฮนรี่คะ นี่พาสทรีเซฟ ชื่อโบนัสค่ะ” สุจิราผายมือมาทางเพื่อนสาวของเธอ

“ถึงจะดูอ่อยๆ ไปหน่อย แต่เรื่องฝีมือนี้จ้ะรับรองได้เลยนะค่ะ” พร้อมทั้งรีบแนะนำสรรพคุณของอีกฝ่าย เพื่อกลบเกลื่อนภาพลักษณ์แย่ๆ เมื่อครู่

“ครับ” หานฟงหันมายิ้มหวานกระแทกนัยน์ตาของสาวไทยเข้าไปอย่างจัง ตามบุคลิกนิ่งๆ ของตน

“ส่วนนี้คุณหานฟง นายจ้างของเรา” สาวหัวรีบนแนะนำผู้เป็นเจ้านายแก่เพื่อนสาวต่อโดยพลัน

“สวัสดิ์คะคุณหานฟง” บัณห์รีรีบยกมือไหว้เขาด้วยท่าทางเก้อเขิน เพราะเธอ นั้นได้แสดงท่าทีเป็นๆ อันน่าอัปอายต่อหน้าต่อตาของเขาเมื่อครู่

“สวัสดิ์ครับ เรียกผมว่าเฮนรี่เหมือนคุณจิกก็ได้ จะได้ดูสนิทสนมกันหน่อย

นะครับ” หานฟงเสนอให้หญิงสาวเรียกชื่อกกลางของเขอย่างใจดี ซึ่งคนที่ได้รับเกียรตินั้นก็เพียงแต่ก้มหัวและพยักหน้าตอบรับน้อยๆ

“ไม่ทราบว่าคุณจีได้บอกรายละเอียดของงานกับคุณบ้างรึยังครับ?” นายจ้างทรงเสน่ห์เอ่ยถาม

“พอจะทราบมาบ้างค่ะ” บัณเตรีตอบแบบกลางๆ เอาไว้ก่อน เพราะหากบอกว่าเธอไม่รู้เรื่องอะไรเลย ทั้งตัวเธอและเพื่อนสาวอาจจะยิ่งคะแนนตกจากเมื่อกี้นี้เข้าไปอีกอักโข

“อะไรบ้างครับ?” หม่อมเจ้าเสน่ห์ชักยิ้มๆ

ไม่รู้ว่าเป็นเพราะเหตุใด เขาถึงได้รู้สึกถูกชะตากับแม่สาวบ้องแบ๊วคนนี้เสียเหลือเกิน และมันก็ทำให้เขาอาจจะตัดสินใจรับเธอเข้าทำงาน ตั้งแต่ได้เห็นท่าทางประหลาดๆ ของเธอก็เป็นได้ แต่ยังไม่รู้เลยว่าเธอจะต้องสอบถามรายละเอียดส่วนต่างๆ เพิ่มเติม เพื่อความมั่นใจเสียก่อนว่า...เขาเลือกคนทำงานไม่ผิด

“จิบบอกว่าคุณจะเปิดร้านเบเกอรี่ แต่ไม่รู้ว่าคุณไทยชอบรสชาติแบบไหน ก็เลยอยากได้เซฟเป็นคนไทยค่ะ”

ในระหว่างที่สนทนากับชายหนุ่ม บัณเตรีเอาแต่ก้มหน้าไม่ยอมสบตากับเขาเลย แม้แต่น้อย เพราะยังคงกระดากอายในความไร้มารยาทของเธออยู่ไม่หาย ซึ่งอีกฝ่ายก็ดูจะเข้าใจ เลยไม่ได้กล่าวขัดคอสิ่งใด แล้วก็เพียงแต่นั่งฟังในสิ่งที่เธอพูดอยู่เงียบๆ เท่านั้น

“ใช้ครับ ผมอยากได้เซฟเป็นคนไทย และถ้าคุณไม่ว่าอะไร ผมอยากให้คุณช่วยคิดเมนูขนมของทางร้านทั้งหมด แต่ว่าสูตรพวกนั้นจะต้องเป็นลิขสิทธิ์ของผมตกลงไหมครับ”

เสียงหนุ่มลพฟังสบายกับใบหน้าอันอ่อนโยนนั้น ช่างขัดแย้งกับเล่ห์เหลี่ยมแพรวพราวของนักธุรกิจเต็มตัวของเขานักหนา เพราะข้อบังคับที่ชายหนุ่มกล่าวให้เธอทราบเบื้องต้น มันบ่งบอกได้ดีว่าเจ้าตัววางเกมในการค้าขายได้ฉลาดเฉลียวเพียงใด และมันก็ห่างไกลกับหานฟงคนที่เธอเพิ่งดูในทีวีมากมายขนาดไหน

บัณเตรีจึงนั่งเงียบใช้ความคิดอยู่เพียงครู่กับข้อเสียเปรียบนี้

‘เฮ้อ! อะไรมันจะเขี้ยวขนาดนี้

แต่ก็นะ...ก็เขาเป็นนายจ้างนี่นา ไม่ใช่ดารารายอย่างที่เราเห็นเมื่อกี้สักหน่อย
ช่วยไม่ได้...ถ้าอยากได้เงินเปิดร้าน เราก็คงต้องทำ’

ดังนั้นหญิงสาวเลยตอบตกลงกับเงื่อนไขอันนั้น “ได้ค่ะ” พร้อมกับปลงตกในใจต่อไปว่า

‘สงสัยไอ้ที่คนเขาบอกกันว่า ดาราตัวจริงเค็มชะยิ่งกว่าเกลือ...ทำจะเป็นเรื่องจริงแฮะ’

“ถ้าอย่างนั้นคุณก็คงไม่รังเกียจ ถ้าผมจะให้คุณมาอบขนมที่บ้านของผม” หานฟงเล็กคิ้วสูงเป็นเชิงถาม โดยมีได้คาดหวังถึงคำปฏิเสธอันใดจากหญิงสาวทั้งสิ้น

‘อ้ายย...จะให้ฉันบุกไปถึงบ้านของคุณเลยหรอคะ!?’

สาวเบ๊วถึงกับทำตาโตอีกครั้ง เมื่อได้รับฟังคำเชื้อเชิญที่ชวนให้สงสัยเสียเหลือเกินนั้น ก่อนจะแปรเปลี่ยนเป็นที่ทำอีกอัก ประดักประเดิด ไม่รู้จะตอบชายหนุ่มกลับเช่นไรดี เพราะหากเธอยินยอมไปมาหาสู่บ้านชายแปลกหน้าอย่างง่ายดายละก็ มันคงจะทำให้สาวไทยหัวใจงามแบบเธอต้องดูมัวหมองเป็นแน่แท้

คนมองที่พอจะรู้ความนัยของอีกฝ่าย จึงรีบแก้ไขความเข้าใจผิดให้เป็นการด่วน

“พอตีว่าครัวที่ร้านของผมยังไม่เสร็จนะครับ เลยต้องรบกวนให้คุณไปทำขนมที่บ้านของผมแทนก่อน”

‘เออ...ริต! กลัวฉันจะแอบเอาสูตรไปขายรีไยยะ ถึงต้องคุมกันขนาดนั้น’

ทั้งที่บัณฑิตรู้สึกไม่พอใจเล็กๆ แต่ด้วยทางเลือกที่แทบจะไม่มีเลย รวมทั้งเม็ดเงินอีกจำนวนมหาศาลจากคำตอบแทน ทำให้หญิงสาวพยักหน้ารับอีกครั้งอย่างไม่ลังเล

“ค่ะ”

“งั้นก็โอเค ผมขอบคุณเข้าทำงาน” หานฟงตกลงใจรับสาวไทยเป็นลูกจ้างทันที พร้อมทั้งเอ่ยสั่งการต่อไปว่า

“พรุ่งนี้เจอกันที่นี้อีกทีนะครับ แล้วผมจะพาคุณไปสำรวจครัวของเราก่อนว่ามีอะไรขาดเหลือบ้างไหม จะได้ซื้อเพิ่มเติมทีเดียวเลย”

“ค่ะ!?” คำตอบรับอย่างง่ายดายนั้น ทำให้บัณฑิตถึงกับออกอาการเลอหลาอีกครั้ง ก่อนจะย้อนถามเขาเสียงแผ่วอย่างไม่อยากเชื่อในสิ่งที่ได้ยิน

“คุณว่าอะไรนะคะ?”

“คุณเห็นรีเขาบอกว่ารับแก้เข้าทำงานแล้ว ยายเอ๋อเอ๊ย” หากคนที่ช่วยไขข้อสงสัยแก่บัณฑิตกลับกลายเป็นสาวท้าว ซึ่งคอยนั่งให้กำลังใจและร่วมลุ้นอยู่ข้างๆ

กายของเธอแทน เพราะทนรำคาญท่าทางกึ่งๆ ดูมีนัยกับชีวิตของอีกฝ่ายไม่ไหว

“อ๊ะ! ขอบคุณละ” เมื่อได้รับคำยืนยันอีกครั้ง คนฟังจึงรีบตั้งสติ พร้อมทั้งกล่าวคำขอบคุณแทนยั้ง

“ไม่ต้องขอบคุณผมหรอกครับ” คนพูดเอนกายอย่างสบาย ไร้ซึ่งพิธีรีตอง “คุณทำงานให้ผม ผมจ่ายเงินให้คุณ เรียกว่าเราเอื้อประโยชน์ให้แก่กันจะดีกว่านะครับ”

“ละ” บัณฑิตรีบตอบกลับอย่างยินดี ก่อนจะหันไปบีบมือเพื่อนสาวอย่างตื่นเต้นดีใจ

“นั่นตกลงว่า พรุ่งนี้เราเจอกันที่นั่นตอนแปดโมงเช้านะครับ” หานฟังเอ่ยนัดเวลาและสถานที่ต่อ

“ได้ละ” บัณฑิตเลยหันกลับมาขานรับอย่างเต็มใจ จนเรียกรอยยิ้มหวานๆ จากคนตัวสูงได้อีกครั้ง ก่อนที่ชายหนุ่มจะหันมาไถ่ถามความคืบหน้ากับผู้จัดเตรียมงานหรือออร์แกไนเซอร์ของตนต่อไป

“ส่วนเรื่องตกแต่งร้านไปถึงไหนแล้วครับ คุณจิ?”

“ตอนนี้ช่างทาสีร้านและตกแต่งภายนอกเสร็จเรียบร้อยแล้วละ จะเหลือก็แต่การตกแต่งภายในที่ยังต้องเก็บรายละเอียดอีกนิดหน่อย คิดว่าคงจะทันเดือนหน้าแน่ๆ ละ” สุจิตรารายงานฉะฉานอย่างมือโปร

“แล้วเรื่องของการโฆษณาละครับ คิดไว้หรือยังว่าจะทำรูปแบบไหน?” เมื่อได้คำตอบแรกเป็นที่น่าพอใจแล้ว ผู้เป็นเจ้าของร้านจึงได้เอ่ยถามถึงเรื่องถัดไป

“คิดไว้สองแบบละ คงต้องให้คุณเฮนรี่ช่วยตัดสินใจด้วยว่าจะเอาแบบไหน” คนพูดเสนอแนวความคิดของตนโดยเร็วไว

“แบบแรกก็จะขายสินค้าของเราผ่านความเป็นดาราของคุณ กับแบบที่สองจะอาศัยกลุ่มเด็กวัยรุ่นอินแจกโบรชัวร์ตามที่ต่างๆ ละ”

“อืม ลองทำเป็นชาร์ตข้อดีข้อเสียของทั้งสองแบบมาให้ผมดูก่อนก็แล้วกันนะครับ”

“ได้ละ” สุจิตรารับคำสั่งอย่างไม่เกียจคร้าน

“ดีครับ” ผู้เป็นนายจ้างกล่าวรับอย่างพอใจ

“ถ้าไม่มีอะไรแล้ว ผมขอตัวเลยนะครับ” ชายหนุ่มกล่าวอำลาอย่างเร่งรีบ เพราะยังมีนัดสำคัญต่ออีก

“ค่ะ” ทั้งสองสาวขานรับพร้อมกัน หากแตกต่างกันตรงวิธีการรำล้าแขก เมื่อสุจิตราขึ้นยืนจับมือกับชายหนุ่มตามธรรมเนียมสากล ในขณะที่บัณฑิตเลือกที่จะยกมือไหว้เจ้านายคนใหม่ของเธออย่างอ่อนช้อย ทำให้คนมองรู้สึกประหลาดใจในกิริยาอันงดงามของหญิงสาวเป็นอย่างมาก

ห่านพงจึงหันมาส่งรอยยิ้มอันลุ่มลึกให้แก่เธออีกครั้ง ก่อนที่เขาจะเดินจากไป ครั้นเมื่อบุคคลที่สามลาออกไปแล้ว บัณฑิตจึงหันมาเล่นงานแม่เพื่อนสาวซึ่งปักโดยฉับพลัน

“ยายจิ ทำไมแกไม่ยอมบอกฉันก่อนล่ะยะ ว่านายจ้างของฉันเป็นถึงนักร้องสุดซอต” บัณฑิตโวยวาย

“เซอร์ไพรส์ไงแก” อีกฝ่ายบอกอย่างทะเล้นด้วยความชอบอกชอบใจ

“เซอร์ไพรส์มากเลยแก” บัณฑิตกัดฟันพูดด้วยความหมั่นไส้ พลางให้ึกอยากจะถ่วงหลังแหวนเก้ายาวตัวดีขึ้นมาตึงตัก

“ว่าแต่...เขาเลิกเป็นนักร้อง แล้วมาขายขนมทำไมล่ะ?” สาวหน้าใสยังคงซักไซ้ด้วยความสงสัย

“อยากรู้จริงๆ เหรอ?” สุจิตรายื่นหน้ามากระซิบถามเพื่อนรักอย่างมีลบลมคมในทำเอาบัณฑิตต้องรีบพยักหน้ารับด้วยความตื่นต้น

“ไม่รู้วะ ถ้าแกอยากรู้ ก็ไปถามเขาเอาเองแล้วกัน” เสร็จแล้วใบหน้ายียวนก็ตอบกลับมาได้อย่างกวนโมโหเป็นที่สุด

และก่อนที่จะฝ่ามืออรหันต์ของสาวหน้าหวานจะสำแดงเดชลงบนแผ่นหลังนวลเนียนของสาวท้าว สุจิตรา ก็รีบหลบจากเดินถอยออกมาในระยะปลอดภัยปลอดภัยของเพื่อนสาวด้วยความว่องไว พร้อมทั้งเอ่ยลา

“ฉันไปก่อนนะ พรุ่งนี้แกก็อย่าลืมมาให้ตรงตามนัดล่ะ”

“แตกต่างกันล่ะยะที่มาสาย จนคนนั่งรออย่างฉันเนี่ย แทบจะรากงอกอยู่แล้ว” คนฟังแย้งกลับ

“เออๆ ฉันขอโทษ” สาวท้าวยกมือไหว้เพื่อนสาว “ส่วนวันพรุ่งนี้ ฉันไม่ได้ไปกับแกนะ เพราะฉันต้องเข้าไปคุมงานในร้านของเขาน่ะ แกไปคนเดียวก็ระวังๆ ไว้หน่อย อย่าไปทำเอ่อๆ ใส่เขาอีกล่ะ ฮะๆๆ”

สุจิตราเอ่ยหน้าเป็นพร้อมด้วยเสียงหัวเราะ ก่อนจะหันหลังเดินจากไป ทิ้งให้เธอนั่งเช่นชื่อยาวอยู่ในใจเพียงลำพัง

‘โอ้เพื่อนบ้า!!!...จะบอกให้เราเตรียมตัวเตรียมใจสักนิดก็ไม่มี
แล้วดูสิ...ฉันต้องมาเจอหนุ่มหล่อในสภาพทั้งโหมม ทั้งเย็นไปหมดแบบนี้
รู้ยังจ้ะ ชูตชูตซีฟองมาใส่โชว์ซะก็ดีหรอก คิกๆ’

หญิงสาวอดขำขันความคิดอันพิสดารของตนมิได้ อีกทั้งยังทั้งตัวเองไม่หาย
ที่ดันลืมตัวปล่อยไปหยิกแขนชูเปอร์สตาร์หนุ่มเข้าให้เสียเต็มรัก จนผลสุดท้ายเธอได้
งานทำอย่างไม่คาดฝัน เจ้าหล่อเน่จึงนั่งหัวเราะอยู่คนเดียวกลางคอฟฟี่ชอปสุดหรู
ราวกับคนบ้า กระทั่งสายตาแปลกประหลาดหลายๆ คู่พากันจับจ้องมองมายังเธอ
นั้นแหละ บัดนี้ถึงได้ตัดสินใจลุกขึ้นเดินออกไปจากที่นี่ เพื่อจะกลับไปเตรียมตัว
สำหรับวันพรุ่งนี้ต่อไป

สอง การเริ่มงาน กับ ความหวานไหว

หลังจากที่กลับมาอนใจสั่นตลอดทั้งคืน ยิ่งกว่าคนที่ได้เห็นงานบินยูเอโฟหรือเอเลียนจากต่างดาวแล้ว บัณณรีก็ตื่นขึ้นมาจัดการกิจวัตรประจำวันในยามรุ่งสางด้วยสีหน้าอึดโรยเล็กน้อย หลังจากนั้นจึงออกไปจ่ายตลาดซื้อหาข้าวกับปลาเตรียมตั้งสำหรับไว้อวดทำบิดาของตน จนเมื่อภารกิจในช่วงเช้าของเธอเสร็จสิ้นดีแล้ว หญิงสาวจึงเดินไปเคาะประตูห้องเรียนนายบรรพต ศิริสุวรรณ ผู้เป็นบิดา เพื่อกล่าวอำลา

“พ่อคะ หนูเตรียมอาหารเข้าไว้ให้แล้ว เตี้ยวหนูจะต้องรีบไปทำงานก่อนนะคะ”

“ไปดีมาดีนะลูก พ่อขอให้หนูโชคดี เริ่มต้นงานใหม่ด้วยความสดใสละ” คนเป็นพ่อเปิดประตูออกมาอวยพรบุตรสาวด้วยความรักใคร่

“ขอบคุณค่ะพ่อ” หญิงสาวประนมมือขึ้นรับพรจากบุพการีด้วยความเคารพ

“งั้นหนูไปก่อนนะคะ แล้วเจอกันตอนเย็นนะ” บัณณรีโบกมือลาชายสูงวัยตรงหน้า ก่อนที่จะผลุนผลันจากไปโดยเร็วไว

ตั้งแต่มารดาจากครอบครัวของเธอไปด้วยโรคร้าย หญิงสาวก็มีแต่บิดาเท่านั้นที่คอยเป็นกำลังใจและอยู่เคียงข้างเธอมาโดยตลอด ไม่ว่าเธอจะอยู่ในยามทุกข์หรือสุขก็ตาม พ่อก็จะเพียรทำหน้าที่เป็นเสมือนดังร่มโพธิ์ร่มไทรให้แก่เธอได้อย่างไม่ขาดตกบกพร่อง

ดังนั้นความรักที่มีทั้งหมดของเธอในตอนนี้อย่างยิ่งมอบให้แก่บุคคลในครอบครัว

ที่ยังหลงเหลืออยู่เพียงอย่างเดียว และนั่นจึงเป็นสาเหตุที่ทำให้เธอยังคงครองตัวเป็นโสดมาจนถึงทุกวันนี้ หลังจากที่ต้องสูญเสียบุคคลที่รักยิ่งไปแล้วหนึ่งคน ด้วยดวงตาที่เห็นแสงสว่างว่า

‘ไม่มีใครที่จะรักและหวังดีกับเรามากไปกว่าครอบครัวอีกแล้ว’

บัณฑิตเหลียวซ้ายแลขวามองหาร่างสูงที่ทำเอาเธอแทบช็อกเมื่อวานนี้

ในขณะที่สองเท้าได้นำพาเรือนร่างอันสมสัดส่วน ไม่พอมและก็ไม่อวบจนเกินไปของเธอเดินเข้ามาภายในคอฟฟี่ช็อปของโรงแรมหรูอีกครั้ง

“คุณโบนัสครับ” อยู่ๆ เสียงหัวทิ่มก็ดังขึ้นข้างกาย ในจังหวะที่เธอกำลังสอตส่ายสายตาไปทางโน้นที ทางนี้ที ทำเอาหญิงสาวถึงกับสะดุ้งโหยง

บัณฑิตค่อยๆ หันไปมองคนทางต้นเสียงด้วยรอยยิ้มเหี้ยๆ แล้วภาพที่เธอได้เห็นก็ทำให้เจ้าตัวได้แต่อ้าปากค้างจนน้ำลายเกือบจะย้อยลงมามากครวด้วยความตะลึงพริ้งเพริด เมื่อคนตรงหน้าที่กำลังส่งยิ้มมายังเธอนั้น อยู่ในชุดลำลองด้วยเสื้อเชิ้ตและกางเกงผ้าขายาวเข้ารูปสีดำนสนิททั้งตัว ยิ่งช่วยขับให้ชายหนุ่มดูหล่อเหลาเจิดจรัสมากกว่าปกติ

อีกทั้งเขายังเพิ่มเสน่ห์พิฆาตหัวใจของสาวน้อย ด้วยการสวมแว่นกันแดดสีชาและจัดแต่งทรงผมซอยสั้นแบบสปอร์ตแมนให้อยู่ทรงสวยงามด้วยเจลเนื้อดีจนสาวไทยนั้นแทบจะกรี๊ดร้องออกมาเสียงดังด้วยความหลงใหลเลยทีเดียว

“เอ่อ...สวัสดีค่ะคุณเฮนรี่” ความเท่บาดตาของหนุ่มตี๋ ทำให้บัณฑิตถึงกับหายใจติดๆ ชัดๆ

“อืม...คุณเป็นคนรักษาเวลาดีมากเลยนะครับ” หานฟงเอ๋อชมหญิงสาวเมื่อก้มลงมองนาฬิกาข้อมือแล้วเห็นเข็มสั้นชี้ไปยังเลขแปด ส่วนเข็มยาวก็เดินมาหยุดตรงเลขสิบสองพอดี นั่นจึงเท่ากับว่า

‘เธอมาตรงเวลาเป๊ะ!’

“ขอบคุณค่ะ” บัณฑิตรีบก้มหน้าจูด ภายในใจก็นึกเช่นเดียวกับตัวเองมิได้ว่า

‘ทำไมฉันถึงชอบบปล่อยไ้ อ้าปากหวอให้เขาเห็นทุกทีนะ’

“เราไปกันเลยดีไหมครับ?” นักร้องหนุ่มเอ่ยถามด้วยรอยยิ้มหวานสะกดใจคนมองเข้าอีกครา “ผมเช็กเอาท์เรียบร้อยแล้ว ส่วนรถผมจอดเอาไว้ทางด้านหลังโรงแรมนะ”

“ค่ะ” คนฟังพยักหน้าเข้าใจ แล้วปลี่ยนความคิดบางอย่างก็แล่นเข้ามาในสมองอย่างรวดเร็ว จนทำให้ดวงหน้าหวานออกอาการแดงช้ำขึ้นมาเสียจริงๆ

‘อ้าย! วันนี้นั่นต้องอยู่กับพ่อซุบตาร์สองต่อสองจริงๆ เหรอเนี่ย?’

‘โอ้ยๆ แล้วงานนี้เราจะรอดไหมหนอ!?’

‘ยิ่งชอบทำอะไรเป็นๆ ต่อหน้าเขาอยู่ด้วย’

“ไปครับ” หานฟงหันมาบอกหญิงสาวอีกครั้ง

“ค่ะ” ทว่าคนตอบกลับพูดเสียงเบาหวิว ด้วยความขัดเขินจากจินตนาการเมื่อครู่ของตัวเอง

คนที่เห็นดังนั้นก็เลยได้แต่อมยิ้มโดยมิได้กล่าวอะไร พร้อมทั้งลากกระเป๋าสัมภาระของตนออกเดินนำอีกฝ่ายไปยังลานจอดรถทันที

นายจ้างหนุ่มพาลูกจ้างสาวมายังเคหสถานหลังใหญ่ ที่จะใช้เป็นแหล่งพำนักในยามที่เธออยู่เมืองไทย ซึ่งเขาเพิ่งตกลงทำสัญญาเช่ากับเจ้าของบ้านไปได้ไม่นาน รวมทั้งทำการดัดแปลงที่นี้ให้กลายเป็นครัวขนาดย่อมสำหรับการผลิตขนมหวานแสนอร่อยอีกด้วย

“โอ้โฮ! บ้านคุณใหญ่จังเลยค่ะ” บัณฑิตรื่องบอกอย่างทึ่งๆ เมื่อเดินเข้ามาสัมผัสความโอโถงภายในแล้ว

“ไม่ใช่บ้านผมหรอก ผมเช่าต่อมาจากคุณพ่อของเพื่อนสนิทที่เป็นคนไทยนะคะ” หานฟงบอกยิ้มๆ

“ว่าแต่คุณจะไปสำรวจในครัวเลยก็ได้เนาะครับ เผื่อมีอะไรขาดเหลือ ผมจะได้พาคุณไปซื้อเพิ่ม”

“ได้ค่ะ” สาวน้อยชี้มือไปทางประตูด้านหลังตัวบ้าน “ครัวอยู่ทางนั้นใช่ไหมคะ?”

“ครับ ผมเสกห้องครัวไว้ให้คุณเรียบร้อยแล้ว” พ่อหนุ่มแสนกลขยับตาอันเป็นสัญลักษณ์แห่งความตึงตึงใจ และมีเสน่ห์ของเจ้าตัวส่งให้เด็กสาวอย่างทะล้น

คนที่ถูกโปรยเสน่ห์เลยออกอาการใจเต้นตึกตักไม่เป็นจังหวะ จนพานให้สองมือสองขาขรุสึกระเกะระกะไปหมด ไม่รู้ว่าจะเอาไปวางไว้ที่ไหนดี ส่งผลให้หญิงสาวเดินเก้ๆ กังๆ ตรงไปยังบานประตูด้วยท่าทางแข็งทื่อราวกับเป็นหุ่นยนต์โรบอตไม่มีผิด เล่นเอาคนที่ลอบมองอยู่ถึงกับแอบยิ้มซ้ำด้วยความเอ็นดู

“โอ้โฮ คราวคุณใหญ่ขนาดนี้ ไม่ต้องซื้ออะไรเพิ่มแล้วมั้งคะ” บัณฑิตร้องบอกหนุ่มจีนอย่างตะลึง เมื่อได้เห็น ‘ห้องครัว’ ที่เขาเนรมิตไว้ให้เธอ เพราะภายในนี้มีมันทั้งใหญ่ ทั้งกว้าง หูหระ และครบครันไปด้วยเครื่องไม้เครื่องมือจากเมืองนอกแทบทั้งสิ้น เรียกได้ว่าหญิงสาวไม่เห็นความจำเป็นที่ต้องซื้ออะไรเพิ่มอีกเลยสักอย่างเดียว

“ฉันว่าถ้าคุณอยากจะทำอะไรจริงๆ ควรจะเป็นเชฟฝึกสักสองสามคนดีกว่านะคะ เพราะฉันคงทำคนเดียวไม่ไหวหรอกค่ะ” สาวไทยกล่าวเสนอแนะเจ้านายหนุ่ม ในขณะที่สายตาก็คอยกวาดดูรายละเอียดต่างๆ

“อืม ถ้าเป็นในอนาคต ผมจ้างเชฟเพิ่มแน่” หานฟงบอกถึงความคิดของเขา พร้อมทั้งเดินสาวเท้าเข้ามายืนอยู่ใกล้ๆ เด็กสาว

“แต่ตอนนี้ผมอยากจะทำร้านเล็กๆ เพื่อดูผลตอบรับไปก่อนสักระยะหนึ่ง แล้วหลังจากนั้นผมถึงจะตัดสินใจว่า ผมจะเปิดร้านเดียวให้ใหญ่โตไปเลย หรือว่าจะเปิดหลายๆ สาขาดี”

“อ้อ ก็ดีค่ะ” สาวเป่ยพูดพลางรีบเดินหลบฉากหนีเขาไปยืนอยู่อีกฝั่งทันที เมื่อเจอเข้ากับรอยยิ้มละลายใจ

‘ไม่ไหวๆ ใจเต้นตึกตักๆ ไปหมดเลย
คนบ้าอะไรก็ไม่รู้ หล่อตั้งแต่หัวจดขี้เล็บ!’

บัณฑิตอดบังเกิดอาการหัวน้โหวหัวใจเต้นระรัว จนแทบจะพุ่งทะลุออกมาอยู่นอกอกเสียมิได้

อาการหลบเลี่ยงของหญิงสาวที่มาพร้อมกับรอยแดงระเรื่อบนพวงแก้ม บ่งบอกให้ชายผู้ทรงเสน่ห์รู้ได้โดยฉับพลันว่าเธอกำลังคิดอะไรอยู่ และเหตุใดเธอถึงต้องก้าวขาไปยืนหลบเขาอยู่อีกทางเสียห่างไกลขนาดนั้น

‘หากไม่ใช่...เพราะเธอกำลังตกหลุมเสน่ห์ของเขาเข้าให้เต็มเปา’

“อืม...ฉันถ้าไม่มีอะไรแล้ว ก็เชิญคุณใช้ครัวได้ตามสบายเลยนะคะครับ ผมขอออกไปทำธุระสักครู่”

นักร้องหนุ่มเอ่ยอนุญาตลูกจ้างสาวอย่างใจดี ด้วยการส่งยิ้มหวานๆ เสมือนกับว่าตนนั้นกำลังอยู่บนเวทีต่อหน้าบรรดาแฟนคลับที่ไม่ปาน เล่นเอาคนที่หัวใจไม่ค่อยแข็งแรงเท่าไรรู้สึกเคลิบเคลิ้มไปกับรอยยิ้มพิมพ์ใจนั้นจนงูไม่กลับกันเลยทีเดียว

“ได้ค่ะ ระหว่างนี้นั่นก็จะสำรวจวัตถุดิบไปก่อน ถ้ายังขาดอะไรอีก ฉัน

จะโทร. ไปแจ้งให้คุณทราบนะคะ”

ความห่วงใยที่นายชัตบนแวตตาและลีเลียดผาดที่เคลือบอยู่บนดวงหน้าหวาน ส่งผลให้คนมีพิรุณรับก้มหน้าก้มตาทำที่เป็นสำรวจข่าวของอย่างว่องไว ทั้งที่ความเป็นจริงนั้น สิ่งของต่างๆ ซึ่งชายหนุ่มได้จัดเตรียมไว้ให้แก่เธอล้วนครบถ้วนบริบูรณ์ดีทุกอย่าง

“ได้สิครับ” หานฟงยิ้มรับอย่างสดใส พร้อมกับโปรยเสน่ห์ใส่หล่อนตามวิสัยของคนเจ้าชู้อีกครั้ง แล้วจึงบอกเบอร์โทรศัพท์มือถือส่วนตัวให้หญิงสาวได้รับทราบ

“อันนี้เป็นเบอร์ของผม 081-xxx ถ้ามีอะไรคุณก็โทร.เข้ามาหาผมได้ตลอดเลยนะครับ”

อดีตนักร้องหนุ่มไม่ลืมที่จะหยอดความน่ารักและเรียกร้องความสนใจจากหล่อน ด้วยการขยิบตาส่งให้แก่เธอเสียหนึ่งที่ ก่อนจะก้าวเดินจากไปพร้อมกับหัวใจของแม่ครัวสาวที่ตกตูลงบนฝ่ามือของเขา

‘จะขยันบริหารเสน่ห์ไปไหนคะเนี่ย?’

แค่ตอนเห็นในทีวีก็หลงจะเยื่ออยู่แล้ว

อย่างนี้นั่นก็ตายกันพอดีสิคะคุณ...!!!’

บัดนี้เริ่มมองตามร่างสูงไปด้วยความปลื้มพลางนึกไปถึงกิตติศัพท์ความเจ้าชู้ของหนุ่มจีนที่ได้รับฉายาจากบรรดาสื่อทั่วทุกแขนงให้เป็น ‘เสือเจียบ’ ด้วยวันนี้ตัวเธอก็เพิ่งจะได้ประจักษ์ชัดแจ้งเช่นกันว่า

‘คนเจ้าชู้เจียบมันเป็นอย่างไง?’

ที่สำคัญ เธอยังเริ่มเข้าใจถึงหัวอกลูกผู้หญิงด้วยกันแล้วว่า พวกหล่อนๆ จะต้องทนทรมานที่ถูกพ่อคุณเล่นมกเอาหัวใจไปที่ละเล็กละน้อย ด้วยความเย้ายวน อ่อนหวาน และแนบเนียนอย่างไรบ้าง?...

และมันก็ช่างเป็นเรื่องที่ยากเย็นแสนเข็ญเหลือเกิน ในการพยายามทำจิตใจให้เข้มแข็ง ไม่อ่อนไหวเอนเอียงไปกับความรู้สึกของตน ยามเมื่อถูกยั่วเย้าจากผู้ชายมีลาย ซึ่งคอยแต่จะรังสรรค์ปั้นแต่งเล่ห์กลมาหลอกล่อให้หลงใหล

ดังนั้น สิ่งแรกและสิ่งสุดท้ายที่บัณฑิตจะต้องคอยย้ำเตือนหัวใจของเธออยู่เสมอ นั่นก็คือ...

‘เข้มแข็งเอาไว้เนี่ยโยโบนัส...

เขาก็แค่เจ้านายรูปหล่อ ที่เธอเคยได้เห็นตามทีวีเท่านั้นแหละ!’

หลังจากสำรวจวัตถุดิบทั้งหมดภายในครัวแล้ว บัณณริกี้เริ่มลงมือทำคัพเค้ก
ไว้รอทำให้คนตัวสูงลองชิมดู เผื่อว่ายังมีข้อบกพร่องตรงไหน เธอจะได้นำคำติชมของ
เขามาปรับปรุงรสชาติ เพื่อการทำงานที่ยั่งยืนระหว่างเธอกับเจ้านายหนุ่มต่อไปใน
ภายภาคหน้า

พาสทรีเซฟสาวหิยวัตถุดิบอย่างพวกน่องเนย น่องแป้ง น่องน้ำตาล และ
น่องอื่นๆ อีกหลายอย่างที่ใช้ในการทำคัพเค้กขึ้นมาเตรียมไว้ให้เรียบร้อย จากนั้น
จึงทำการตีเนยที่อ่อนตัวให้เข้ากับน้ำตาลจนกลายเป็นเนื้อครีม ก่อนจะเติมไข่ตามลง
ไปและจัดการตีส่วนผสมต่างๆ อีกครั้งให้ได้ที่ แล้วจึงปิดท้ายด้วยการเพิ่มเติมส่วน
ประกอบที่เหลือจำพวกแป้ง ผงฟู ยีสต์ และเกลือ ซึ่งผสมรวมกันเอาไว้ก่อนหน้านี้
แล้วใส่ลงไปทีละน้อยๆ จนหมด

บัณณรือกระทั้งเจ้าเครื่องจักรเครื่องเล็กกะทัดรัดที่อิมพอร์ตมาจากต่างประเทศ
จัดการผสมวัตถุดิบทุกอย่างให้เข้ากันจนเป็นเนื้อเดียวแล้ว เธอจึงยกหม้อตีเค้กขึ้นมา
วางไว้บนโต๊ะ พร้อมทั้งนำเนือขนมที่เพิ่งตีเสร็จมาแบ่งใส่กะละมังสเตนเลสเนื้อดีที่
เตรียมไว้ทั้งห้าใบ เพื่อเติมกลิ่นวานิลลา สตรอว์เบอร์รี บลูเบอร์รี ส้ม และกาแฟลงไป
คลุกเคล้าให้เข้ากันในแต่ละใบ จากนั้นจึงหั่นส่วนผสมลงไปในพิมพ์ ก่อนจะค่อยๆ
ล่ำเลียงบรรดาเจ้าคัพเค้กสีแสนสดใสที่วางเรียงกันอยู่อย่างเป็นระเบียบภายในถาดเข้า
เตาอบด้วยความเชี่ยวชาญ

เมื่อได้ตัวคัพเค้กแล้ว เชฟสาวจึงกลับมาล้างผสมครีมสำหรับทำหน้าขนม
เพื่อค้นเวลารอให้เนื้อเค้กสุกไปพลางๆ

และสุดท้ายเมื่อเวลาเดินผ่านไปอย่างรวดเร็วจนครบกำหนด บัณณริกี้หิย
คัพเค้กกลิ่นหอมกรุ่นออกจากเตาอบมาตั้งพักไว้สักครู่รอให้ขนมเย็นตัวลงก่อน แล้ว
หลังจากนั้นเธอจึงลงมือบีบครีมที่เพิ่งผสมเสร็จลงบนคัพเค้กเป็นวงก้นหอยพูนพองอยู่
เหนือผิวหน้า พร้อมทั้งนำช็อกโกแลตที่เธอใช้พิมพ์กดไว้เป็นรูปแบบต่างๆ มาตกแต่ง
ด้านบนสุดอีกที

กระทั้ง...ได้ขนมหวานแสนอร่อย ที่มีสีแสนสวยสดใส ยั่วตาชวนน้ำลายให้
ลองลิ้มชิมรส

จากนั้นบัณณริกี้ตกแต่งหน้าเค้กเซ่นนี้คละรสกันไปอีกอย่างละสองแบบ แล้ว

จึงนำขนมที่เหลือซึ่งยังไม่ได้แต่งแต้มสีสันทึกลับอันไปแยกเก็บเอาไว้ ก่อนจะหันมาเก็บกวาดทำความสะอาดครวอย่างขะมักเขม้น เธอจึงไม่ทันได้รู้ตัวเลยว่าผู้เป็นนายจ้างนั้นได้เดินทางกลับมาถึงที่พักแห่งนี้แล้ว

ครั้นพอสาวน้อยที่กำลัง่วนอยู่กับการคว่ำของได้ยินเสียงปลักบานประตู เธอจึงสะดุ้งสุดตัว

“อู๊ย!!!” บัณเฑาะว์ร้องเสียงหลง พร้อมทั้งรีบหันขวับไปทางชายหนุ่มผิวขาว แล้วมนต์สะกดแห่งความหล่อเหลาก็กระแทกเบ้าตาของเธอเข้าให้อย่างจัง ทำเอาสาวใสต้องพิศมองไล่ไปทั่วหน้าผากกว้าง ก่อนจะละเรียวลงมาที่จมูกโด่งยาวเป็นสัน แล้วจึงมาหยุดอยู่ที่ริมฝีปากหยักได้รูปสายนั้นด้วยความเคลิบเคลิ้ม

“ขอโทษครับที่ทำให้ตกใจ” เสียงนุ่มทุ้มที่กล่าวออกมามีแวลล์เลียนนิดๆ เมื่อสาวเจ้าเอาแต่สำรวจตรวจตราเครื่องหน้าของเขาแทบจะทุกตารางนิ้ว

“อ้อ ค่ะ” คนฟังตอบรับราวกับละเมอ ในขณะที่ดวงตากลมโตก็เลื่อนไล่ขึ้นมองใบหน้าคมสันนั้นอีกครา แล้วหญิงสาวก็แทบอยากจะหยุดหายใจไปในบัดดล เมื่อได้เห็นแวตาทะเล้นที่บอกให้เธอรู้ว่า

‘เขารู้ทันแวตาสันสนของเธอ’

บัณเฑาะว์จึงรีบหลบสายตายั่วเย้านั้นเป็นพัลวัน พร้อมทั้งรีบก้มหน้างุด ตั้งทำทำงานของตนต่อไปทันที

“โอ๊ย! ให้ตายเถอะยายโบนัส นี่หล่อนจะเก็บอาการเอาไว้บ้างไม่เป็นหรือไงนะ แล้วแบบนี้เจ้าตัวจะไม่มั่นใจไปแล้วหรือว่า...หล่อนะคลั่งไคล้เขาขนาดไหน?!”

ส่วนคนมันใจซึ่งกำลังยืนมองสาวหน้าเหลือที่ออกอาการประหม่าชัดเจนด้วยความตกขบขัน ก็อดรู้สึกสงสารเจ้าหล่อนมิได้ ดาราหนุ่มจึงเลิกกระเซ้าเย้าแหย่เด็กสาว แล้วหันกลับมาพูดถึงเรื่องการื่องานแทนเสีย

“คุณทำอะไรอยู่หรือครับ?” หานพงเดินเข้าไปสูดดมความหอมจากขนมเค้กที่มีหน้าตาสีสันสวยงาม

“ฉันทำเค้กให้คุณลองชิมดูนะค่ะ” บัณเฑาะว์กล่าวยิ้มๆ พร้อมกับวางอุปกรณ์ขึ้นสุดท้ายที่เธอเพิ่งล้างเสร็จลงบนตะแกรงคว่ำของ

“ถือซะว่าเป็นการทดสอบรสชาติไปในตัวด้วยเลย ถ้าคุณชอบหรือไม่ชอบยังไงฉันจะได้เอาไปปรับปรุงค่ะ”

“ดีครับ ผมกำลังหิวอยู่พอดีเลย งั้นขอชิมสักถ้วยก็แล้วกันนะครับ” หนุ่มจินไม่ได้พูดเปล่า หากแต่รีบคว้าคัพเค้กรสวานิลลาที่หน้าตาคุณาทานเข้าปากตัวเองอย่างรวดเร็ว

บัดนี้เฟ่งมองคนชิมตาแป๋วอย่างลึนระทึกว่า อีกฝ่ายจะมีปฏิกิริยาตอบรับเช่นไรบ้าง?...

ทว่านักร้องหนุ่มกลับเอาแต่กินขนมเค้กอย่างละเลียดด้วยลีลาเรียบเฉย ไม่บ่งบอกความรู้สึกอันใด คล้ายกับจะเป็นการกลืนแกล้งเซฟสาวให้ยิ่งร้อนรนทำเอาสาวใสถึงกับกลืนน้ำลายดังเอือก จนคนมองต้องแอบอมยิ้ม

“อืม...” หนุ่มดีแกล้งลากเสียงยานให้อีกฝ่ายใจเต้นเล่นๆ ก่อนจะเอ่ยปากบอกรสชาติที่ตนเพิ่งได้ลิ้มลองไปสดๆ ร้อนๆ แก่เซฟสาวว่า

“อร่อยมากๆ เลยครับ รสชาติไม่หวานและไม่เลี่ยนจนเกินไป กำลังพอดีเยี่ยมละ” คนชิมกล่าวชมหญิงสาวอย่างจริงใจ พลังตกขนมใส่ปากเข้าไปด้วย

“จริงหรือคะ?” บัณฑิตร้องถามอีกครั้งอย่างดีใจ

“จริงสิครับ อย่างคุณเนียเขาเรียกว่ามีพรสวรรค์เลยนะ” เขาเอ่ยย้ำ พร้อมกับยิ้มไปรยเสน่ห์ที่ใส่เธอ

“ขอบคุณค่ะ” เซฟสาวยิ้มรับคำชมเสียจนหน้าบาน แล้วพลันลีแก้มก็แปรเปลี่ยนเป็นสีแดงผาดขึ้นมากะทันหัน โดยที่เจ้าตัวเองก็ไม่ว่ามันเกิดจากความซัดเซินที่หนุ่มหลอชมกันซึ่งๆ หน้า หรือเป็นเพราะอาการใจสั้นของเธอกับท่าทางทรงเสน่ห์อย่างเหลือร้ายนั้นกันแน่

“ว่าแต่ คุณซื้ออะไรกลับมาด้วยคะ?” ดังนั้นสาวสวยเลยแสวงหันทะความสนใจไปยังถุงอาหารในมือของอีกฝ่ายแทน

“อ้อ ของพวกนี้นะหรือครับ?” หานฟงยื่นถุงขนมหลายใบส่งให้ห่อล่อนด้วยรอยยิ้มอารี

“ผมไม่รู้หรอกครับ แต่เห็นว่ามันหน้าตาสวยดี ก็เลยซื้อกลับมาฝากคุณครับ”

“โอเคะ ฉันทาฉันได้เมนูใหม่มาหนึ่งอย่างแล้วละ” เซฟสาวตืดนิ้วดังเป๊าะเมื่อสมองใสๆ บังเกิดไอเดียบรรเจิดขึ้นมาได้โดยฉับพลัน

“หืม! จริงหรือครับ” หานฟงร้องถามอย่างอึ้งๆ และทั้งในความสามารถของเจ้าห่อล่อนว่า

‘เขาเพิ่งจะส่งขนมไปให้ห่อล่อนเมื่อไม่กี่นี้เองนะ!!!’

อะไรจะคิดได้รวดเร็วปานนั้น...

“ขอเวลานั้นสักสิบห้านาทีนะคะ เดี่ยวฉันจะลองทำเมนูที่เพิ่งคิดได้ให้คุณชิมดูค่ะ” บัณฑิตกล่าวด้วยแวตามุ่งมั่นตั้งใจ ส่งผลให้คนที่มองดูเธออยู่ต่อรู้สึกนับถือในตัวเชฟสาวคนนี้ไม่ได้

“ได้สิครับ” หม่อมจันตอบรับทันควัน “ถ้าฉันขอผมเอาของขึ้นไปเก็บข้างบนก่อนนะคะ แล้วเดี๋ยวเราก่อยมาชิมเมนูเด็ดของคุณกัน”

คนพูดเดินยืมจากไป เพื่อปล่อยให้เชฟสาวมือโปรทำงานภายในครัวอย่างมีอิสระเต็มที่

สาม ครีมนี้แสนหวาน

บันนรีใช้เวลาช่วงที่ทานฟงขึ้นไปเก็บข้าวของส่วนตัวกว่าครึ่งชั่วโมง ทำเมนูใหม่ที่ว่าไว้ออเขา ครั้นพอหญิงสาวแต่งหน้าเค้กจนเสร็จสรรพ ก็เป็นเวลาเดียวกับที่นายจ้างหนุ่มเดินลงมาหาเธอในห้องครัวพอดี

“ทำเสร็จแล้วหรือครับ?” เขาเอ่ยถาม

“ค่ะ” เซฟสาวพยักหน้ารับ พร้อมทั้งถอดผ้ากันเปื้อนวางพาดไว้ตรงพนักเก้าอี้ข้างๆ ตน

“คุณออกไปนั่งรอข้างนอกก่อนก็ได้นะคะ ฉันขอเก็บของเบ้าหนึ่งเสร็จแล้วเดี๋ยวจะยกคัปเค้กสูตรพิเศษไปให้คุณลองชิมดูค่ะ”

รอยยิ้มหวานซึ่งมาพร้อมกับเม็ดเหงื่อที่เกาะพราวอยู่บนดวงหน้า ช่างเป็นภาพที่น่าดูเสียเหลือเกินในความคิดของคนมอง เพราะไม่ว่าจะเป็นความมุ่งมั่นตั้งใจหรือหยาดเหงื่อแรงกายของหญิงสาวก็ตามที มันล้วนแล้วแต่ทำให้นายจ้างเช่นเขาอดรู้สึกปลาบปลื้มใจมิได้ว่า เธอนั้นทุ่มเทให้แก่งานนี้มากแค่ไหน

“ก็ได้ครับ” ดังนั้นเมื่อเธอบอกให้รอ หานฟงจึงทำตามความต้องการของอีกฝ่ายโดยไม่ขัดข้อง

เจ้าบ้านหนุ่มเดินตรงมายังห้องรับแขกและนั่งคอยหญิงสาวอยู่บนโซฟาชุดใหญ่ จวบจนหล่อนจัดการเก็บกวาดครัวเรียบร้อยแล้วนั้นแหละ เสียงหวานใสจึงดังมาจากด้านในพร้อมกับกลิ่นหอมเนยหอมหวานที่ลอยมาเตะจมูกของเธอ

“ขอโทษที่ให้รอนะคะ คับเค้กผลไม้พร้อมเสิร์ฟแล้วค่ะ” บัณฑิตรีอวดถาดขนม
ในมือ ก่อนจะจัดการวางมันลงบนโต๊ะด้านหน้าชายหนุ่ม

“ลองทานดูสิคะ”

“ครับ” หานฟงพยักหน้ารับ แล้วจึงหยิบคัปปเค้กตรงหน้าขึ้นมาชิมหนึ่งชิ้น

“โอ้โฮ! อร่อยจังเลยครับ” คนชิมยกนิ้วโป้งให้อย่างชื่นชม

“ผมว่าคัปปเค้กครีมอร่อยแล้วนะ แต่คัปปเค้กรสส้มนี้มันอร่อยกว่าซะอีก”
เขาหยิบขนมเข้าปากอีกหลายคำ

“คุณชอบเหอะคะ?” บัณฑิตรีเอ่ยถามด้วยอาการแค้นปริ

“ชอบมากๆ เลยครับ” หนุ่มที่ตอบกลับทันควัน “ว่าแต่คุณใส่อะไรลงไปบ้าง
ล่ะครับ?”

“จริงๆ แล้วตัวเนื้อเค้กเหมือนกันทั้งสองแบบนะคะ จะต่างกันก็ตรงวิธีการ
ตกแต่งเท่านั้นเองค่ะ” เซฟสาวอธิบายอย่างเต็มใจ พร้อมทั้งขยายความต่อไปว่า

“อันแรกที่คุณทานไปจะเป็นครีมกับช็อกโกแลตค่ะ ส่วนอันที่สองฉันใส่ผลไม้
สดลงไปแทน แล้วก็ตกแต่งด้วยลูกชุปอีกทีหนึ่งค่ะ”

“ลูกชุป!?” หานฟงขมวดคิ้วอย่างสงสัย เพราะเขาไม่เคยได้ยินชื่อขนมชนิดนี้
มาก่อน

“ค่ะ ลูกชุป ก็ขนมที่คุณซื้อมาฝากฉันไงคะ อันที่มันเป็นรูปผลไม้ต่างๆ นั้น
แหละค่ะ”

“อ้อ” เมื่อพอจะนึกภาพออก นายจ้งหนุ่มจึงพยักหน้ารับเป็นการเข้าใจ ก่อน
ที่สายตาแหลมคมในมาดนักธุรกิจจะก้มมองขนมเค้กสี่สหายทั้งสองแบบอย่างพิถี
พิจารณาอีกครั้งด้วยความภูมิใจ โดยเฉพาะตัวเนื้อเค้กที่ทำเป็นรสชาติหลากหลาย
 อีกทั้งยังมีการประดับประดาไว้ด้วยตุ๊กตารูปอื่นๆ ที่ทำได้ง่าย และมีหน้าตาสวยงามน่าทาน
อีกด้วย

“เป็นไอเดียที่เข้าท่าดีจริงๆ”

“ผมชอบคัปปเค้กของคุณจัง ตกลงว่าผมเอาทั้งสองสูตรเลยก็แล้วกันนะคะ”
นายจ้งหนุ่มยิ้มยิ้มบอกหล่อน ทำเอาหญิงสาวเกิดอาการหัวใจกระตุกขึ้นมาโดย
ฉับพลัน พร้อมกับความคิดที่ว่า

‘รอยยิ้มแบบนี้แหละ...ที่ทำให้เธอแทบจะหยุดหายใจไปเลยทีเดียว!’

“โอเคค่ะ ถ้าอย่างนั้นเดี๋ยวฉันจะพิมพ์และพริ้นต์สูตรนี้มาให้คุณนะคะ” บัณฑิตรี

เสนอ

“ไม่ต้องยุ่งยากหรอกครับ คุณแค่พิมพ์ แล้วเอามาโยนใส่เครื่องคอมพิวเตอร์ให้ผมก็พอ” หานฟงบอกง่ายๆ

“ก็ได้ค่ะ” หญิงสาวพยักหน้า

“อ้อ...อีกเรื่องหนึ่งครับ พຼຽงนี้ผมจะพาคุณไปดูครัวที่ร้านสักหน่อย เอาเป็นว่าคุณมาหาผมที่นี่ แล้วเราค่อยไปดูร้านด้วยกันนะครับ” หานฟงเอ่ยนัดคู่หมายพร้อมทั้งพูดเหมาเอาเองไปเสียเสร็จสรรพ ก่อนจะหันมาแจกรอยยิ้มแห่งการคำให้สาวน้อยเป็นการตอบท้าย

โอ้ยยยย ให้ตายเถอะ! ยึดอย่างนี้อีกแล้ว

นี่คุณไม่รู้สิว่า...มันกำลังจะทำให้หัวใจของฉันทละลาย!!!

“อ้อ ได้ค่ะ” บัณฑิตตอบรับ หากแต่ไม่ยอมมองหน้าชายหนุ่ม ด้วยกลัวว่าอีกฝ่ายจะล่วงรู้ถึงความหวั่นไหวในแววตาของเธอ

“โอเคครับ งั้นวันนี้ก็ไม่มีอะไรแล้วละครับ” นายจ้างหนุ่มกล่าวสรุป

“หา! คุณจะให้ฉันทำงานแต่ไม่ก็ชั่วโมงเองหรือคะ?” บัณฑิตถามอย่างสงสัยเมื่อเวลาในตอนนั้นมันยังเดินไปไม่ถึงเที่ยงวันดีเลยด้วยซ้ำ

“ครับ เป็นเพราะคุณทำงานดีเองต่างหากล่ะ มันถึงได้เสร็จเร็วแบบนี้” เขาเอ่ยยกผลประโยชน์ให้แก่เธอ

“ขอบคุณค่ะ” หญิงสาวเลยโค้งกายน้อยๆ แสดงความจริงใจในการน้อมรับคำชมนั้น พร้อมด้วยใบหน้าที่แดงระเรื่อ

“ไม่เป็นไรครับ” เจ้านายหนุ่มคลี่ยิ้มอย่างอบอุ่น เพื่อให้คนตัวเล็กได้คลายความอึดอัดลงไปบ้าง เพราะคิดว่าบางทีเธออาจจะรู้สึกเกร็งกับการเริ่มงานใหม่ก็เป็นได้ พร้อมกันนี้ชายหนุ่มก็ไม่ลืมที่จะเอ่ยถามสารทุกข์สุกดิบของลูกจ้างสาว

“คุณทานอะไรบ้างรึยังครับ?”

“ยังเลยค่ะ”

“งั้นก็ดีครับ ผมเองก็ยังไม่ได้อะไรเหมือนกัน หวังว่าคุณคงไม่รังเกียจที่จะร่วมโต๊ะมื้อเที่ยงกับผมนะครับ?” นายจ้างสุดหล่อส่งน้ำเสียงออดอ้อนและรอยยิ้มแพรวพราวแก่เธอเป็นรอบที่ร้อย ทำเอาคนมองถึงกับปฏิเสธไม่ออก

“ก็ได้ค่ะ” บัณฑิตพยักหน้าตอบรับอย่างง่ายดาย

“ดีครับ” คนฟังบอกอย่างพึงใจ “งั้นผมรับหน้าที่ทำอาหารเอง ส่วนคุณทำ

ของหวานก็แล้วกันนะครับ”

“คะ” คนใจดีนั่นเลยได้แต่ก้มหน้างุด แล้วเดินตามเขาเข้าไปในครัว

ห่านฟงตัดสินใจทำเมนูสปาเกตตี้กึ่งที่ถนัดให้หญิงสาวได้ลิ้มลอง เขาจึงเริ่มต้นทำการต้มเส้น หั่นผัก และนำกุ้งไปแช่น้ำ ส่วนสาวไทยก็เลือกที่จะทำของหวานอย่างง่าย ๆ จากสิ่งที่เหลืออยู่ โดยการนำครีมซึ่งใช้ตกแต่งหน้าเค้กมาบดผสมกับไอริช ก่อนจะนำไปใส่ในถ้วยฟอยล์ที่เตรียมไว้ แล้วเอาไปแช่เย็นที่ช่องแช่แข็ง

ทว่า...ในระหว่างที่บัณฑิตกำลังคลุกเคล้าส่วนผสมให้รวมกันเป็นเนื้อเดียวนั้น ความร้อนอบอ้าวจากอากาศก็ทำให้หญิงสาวต้องยกมือขึ้นปาดเม็ดเหงื่อที่ไหลย้อยลงมาตามใบหน้าไปด้วย เศษครีมเล็กๆ ที่ติดอยู่ตามปลายนิ้วจึงเปรอะเปื้อนอยู่บนมุมปากของเธอ โดยที่สาวน้อยไม่รู้ตัวเลยสักนิด

จนเมื่อสองหนุ่มสาวช่วยกันทำอาหารเสร็จสิ้นแล้ว ห่านฟงจึงยกสปาเกตตี้กึ่งสดที่อยู่ในจานพร้อมเสิร์ฟมาวางไว้บนโต๊ะอาหาร ก่อนจะหันมาจัดการเก็บกวาดครัวให้เรียบร้อย โดยมีสาวไทยเสนอตัวให้ความช่วยเหลือ

“มาคะ ฉันช่วย” บัณฑิตรีบขยับตัวเข้ามายืนอยู่ข้างชายหนุ่ม เพื่อเตรียมช่วยงานเขาเต็มที่

“ไม่เป็นไรครับ คุณไปนั่งรอก่อนเถอะ ผมล้างของแป๊บเดียวก็เสร็จ” ห่านฟงหยุดมือที่กำลังล้างอุปกรณ์ต่างๆ ลง ก่อนจะหันมาบอกสาวน้อย แล้วพลันสายตาของหนุ่มตื๊าก็เหลือบไปเห็นเจ้าฟองครีมนุ่มๆ ที่ติดอยู่บนมุมปากด้านขวาของเธอ ทำให้เขาอดที่จะอมยิ้มในความไร้เดียงสาอันแสนน่ารักน่าชังของเจ้าหล่อนไม่ได้

“คุณโบสครับ” ซูเปอร์สตาร์หนุ่มเรียกขานชื่อของหญิงสาว พร้อมทั้งแตะปลายนิ้วลงบนริมฝีปากของตนให้หล่อนได้เห็น เพื่อบ่งบอกความเป็นของเจ้าตัวโดยทางอ้อม

“คะ!?” บัณฑิตร้องถามด้วยสีหน้าเต๋อตา

“นี่ไงครับ” ห่านฟงพยายามชี้ขึ้นไปยังมุมปากของตนอีกครั้ง เพื่อให้อีกฝ่ายนึกคิดขึ้นมาได้

“อะไรหะคะ?” ทว่าหญิงสาวกลับเอ่ยถามย้ำอีกทีด้วยความงุนงง

ดวงตาใสซื่อที่แสดงออกซึ่งความจนสงสัยบ่งบอกให้ห่านฟงรับรู้ ว่าเธอไม่เข้าใจถึงความนัยที่เขาได้สื่อออกไปเลยแม้แต่นิด ชายหนุ่มจึงเปลี่ยนวิธีด้วยการยกสองมือขึ้นมากอบกอดดวงหน้าหวานเอาไว้ เพื่อต้องการจะทำความสะอาดริมฝีปาก

อ่อนนุ่มของสาวเจ้าแทนเสียเอง

ปลายนิ้วเรียวที่เลื่อนไถ้ไปตามผิวเนื้อ จนเกือบจะแตะขอบปากสีชมพูซึ่งเบื่อนประอะอยู่รอบร่อ ทำให้ผู้เป็นเจ้าของต้องรีบหลับตาปี พลางเบือนหน้าหนีสัมผัสจากเขาโดยอัตโนมัติด้วยความหวาดหวั่น ส่งผลให้ชายผู้เบี่ยมล้ำไปด้วยเสน่ห์บังเกิดความรู้สึกเคลือบแคลงใจเป็นหนักหนาว่า

‘ทำไมเธอต้องทำหน้ายังกะคนเห็นผีด้วยล่ะ?’

‘ทั้งที่เขาคนนี้ก็ออกจะดังในหมู่สาวๆ นี่นา’

และที่สำคัญ หากสายตาและต่อมรับรู้ของเขายังไม่ผิดพลาด เขามั่นใจว่าผู้หญิงตรงหน้าต้องมีใจคลั่งไคล้ในตัวเขาอย่างแน่นอน

ดังนั้น ความสงสัยจึงถูกแปรเปลี่ยนกลายเป็นความอยากรู้เข้ามาแทนที่ว่าตกลงแล้ว เสน่ห์ของเขามันยังใช้การได้ดีอยู่อีกไหม?’

และเพื่อพิสูจน์ความคิดนั้น ร่างสูงจึงกระตุกยืมเพียงนิด ก่อนจะก้มหน้าลงมาประจบริมฝีปากบางหยักแฉบสนิทไปก้มกลับปากอวบอิมอย่างปัจจุบันทันด่วนเพื่อทดสอบสมมุติฐานของตน ส่งผลให้คนที่ยืนใจสั้นหวิวๆ เพราะความใกล้ชิดอันเกินเหตุอยู่ก่อนหน้านี้ ถึงกับเบิกตากว้างด้วยความตื่นตระหนกตกใจอย่างสุดขีด

‘นะ...นี่...ระ...เรา กำลัง...โดน...จะ...จูบ!!!!’

คนที่กำลังถูกจูบลิ้มตาโพลงพร้อมบังเกิดความสับสนอลหม่าน จนกระทั่งเธอมองเห็นสิ่งรอบข้างลัว่นแล้วแต่มีสีขาวโพลนไปหมด เสมือนหนึ่งว่าโลกทั้งใบได้ถูกย้อมให้แปรสภาพกลายเป็นความฝันไปเสียแล้ว...

หากแต่เมื่อหญิงสาวได้รู้สึกถึงปลายลิ้นอุ่นที่สอดแทรกเข้ามาลิ้มชิมรสหวานภายในอุ้งปากชิ้น รวมทั้งสัมผัสอันเร้าร้อนจากฝ่ามือหนาใหญ่ที่เลื่อนไถ้ลูบคลำแถวๆ สะโพกของเธอยุ่่นั้น บัณฑิตจึงเริ่มรู้สึกตัวอย่างแจ่มแจ้งแดงแจ๋ว่า

‘นี่ไม่ใช่ความฝันอีกต่อไป...

เพราะเธอกำลังเสียจูบแรกให้แก่ชายจ้าวทรงเสน่ห์อยู่!!!’

บัณฑิตจึงรีบปิดตาลงอีกครั้งเพื่อตั้งสติ ก่อนจะออกแรงผลักไสคนตัวสูงด้วยพลังกำลังทั้งหมดที่มี พร้อมทั้งพยายามดิ้นรนให้ตนเป็นอิสระ หลุดพ้นจากอ้อมกอดอันอบอุ่นและน่าซุกซนยิ่งที่สุดเสีย

อาการขัดขืนเล็กๆ ที่ทวีความรุนแรงหนักข้อขึ้นทุกขณะ ทำให้พ่อคนเขี้ยวชาญด้านการสัมผัสจำต้องเร่งปลุกเร้ากระแสน้ำวนแห่งแรงจิตพิศवास สลับ

กับคอยหลอกล่อสร้างความวาบหวามรัญจวนใจให้เกิดแก่น้อยไร้เดียงสาด้วย
เล่ห์กลของเขา ผ่านทางเรียวลิ้นและปลายมือชุกชอน จวบจนอาการแข็งขึ้นของ
หญิงสาวนั้นลดน้อยถอยลงกลายเป็นท่าที่อ่อนระทวย และยินยอมพร้อมใจไปกับ
ลัษณ์ผัสเคลิบเคลิ้มหามไหวที่ชายหนุ่มเป็นฝ่ายหยิบยื่นให้

“อืม” หนุ่มนักบรรจงจูบสาวใสด้วยความนุ่มนวล อ่อนหวาน ไปทั่วทุกซอก
ทุกมุมของเรียวกางาม พลังลึมสรลงน้ำผึ้งหวานของอีกฝ่ายอย่างเปล็ดเพี้ยนกาย
สบายอุรา จนเมื่อเขาหน้าใจแล้วนั้นแหละ ชายหนุ่มจึงยอมละปลายลิ้นออกจาก
โพรงปากอ้อมขึ้นมาเลียไล่เช็ดคราบครีมีให้แก่เธอ

หลังจากนั้น...ร่างสูงจึงยินยอมถอดถอนเรียวกาออกจากลิ้นปากบาง
พร้อมๆ กับสองมือซึ่งปล่อยออกจากบั้นเอวอันอวบอัดด้วย

ตู่บ!

ทันทีที่ได้รับอิสรภาพกลับคืนมา บัณเฑาะว์ก็ถึงกับแข่งขาอ่อนจนยืนทรงตัวไม่อยู่
ต้องล้มลงไปนั่งกองกับพื้น

“ไม่จริง” หญิงสาวสายห้าวพึมพำไปมาแรงๆ พลังยกสองมือขึ้นกอบกุ่ม
ดวงหน้าที่ร้อนผ่าวราวกับคนเป็นไข้ของตนเองเอาไว้ เพราะไม่อยากจะเชื่อกับสิ่งที่เพิ่ง
เกิดขึ้น

“ไไหน ขอผมดูซิว่า ยังมีครีมีติดปากคุณอยู่อีกกรึเปล่า?” คนซี้แก่ลั้งค่อยๆ
หย่อนกายลงนั่งต่อหน้าหล่อ่น พร้อมกับเชยคางมนให้ขึ้นสบดวงตาแพรวพราว
ของเขา

ในขณะเดียวกัน คนที่ยังช็อกไม่หายก็ได้แต่อึ้งกิมกิเหมือนกับเป็นรูปปั้นหิน
มีเพียงแต่แวตาดำตื้นตะลึงเท่านั้นที่จ้องมองเข้าไปภายในดวงตาริเวศคู่สวของเข
อย่างเหม่อลอย ตรากระทั่งสี่ขาโพลนในสมองของเธอนั้นค่อยๆ ถูกซ้อนทับด้วย
ไบหนัอันหล่อเหลว และมันก็เริ่มเด่นชัดขึ้นทีละนิด...ละนิด...มากขึ้นเรื่อยๆ...

“ฮะ!” บัณเฑาะว์จึงหวัดร้องเสียงหลง ในขณะที่สองแขนสองขาที่รีบตะเกียกตะกาย
ลุกขึ้นพร้อมกับก้าวถอยกรูดไปทางด้านหลังอย่างเร็วจี เมื่อสำเหนียกได้ว่า ชาย
เบื้องหน้าของเธอนั้นก็คือ ซูเปอร์สตาร์ตัวจริงเสียงจริงที่มีนามอันไพเราะว่า...หานฟง
และเขา...ก็เป็นคนขโมยจูบไปจากเธอ!

“คะ...คุณ! คุณทำอะไรนะ!?” บัณเฑาะว์ละล้าละลักถามด้วยความอับอาย

“เปล่าครับ” คนฟังลุกขึ้นยืนพร้อมทั้งตอบกลับหน้าตาย “ผมก็แค่เช็ดครีมี

ที่ติดปากคุณให้เท่านั้นเอง”

ทั้งๆ ที่บัณฑิตคิดว่าการทำงานของอีกฝ่ายนั้นช่างอุกอาจ และเป็นเรื่องใหญ่โตมโหฬารสำหรับเธอ แต่เจ้าตัวกลับยังคงเพิกเฉย ไม่รู้ร้อนรู้หนาวกับความผิดที่เขาก่อขึ้นมาเลยเสียนี้

ซ้ำร้าย! เขายังก้าวขายาวๆ เข้ามาประชิดตัวเธออย่างรวดเร็ว พร้อมทั้งเอื้อมปลายนิ้วมาปาดไล่ไปตามมุมปากของเธออย่างสนิทสนมหน้าตาเฉยอีกต่างหาก ซึ่งยิ่งเป็นการสร้างความหื่นไหวปั่นป่วนให้บังเกิดแก่สาวน้อยมากมายเหลือคณ

“ผมไม่เห็นคุณจะเซ็ดมันออกสักที ผมก็เลยอาสาช่วยซะเอง” คนพูดอวดยิ้มสวย “ที่นี่ก็สะอาดแล้ว”

ห่านฟงบอกหญิงสาวด้วยดวงตาใสซื่อ ทำเอาคนฟังแทบจะพ่นไฟออกมาทางปากได้เลยทีเดียว

‘กรี๊ดดด!!!’

นี่มันเป็นวิธีเซ็ดครีมของซุปร้อยอย่างนายรีંગกันยะ

โอ๊ย!!! อีตาบ้า นั่นมันเป็นจูบแรกของฉันเลยนะ’

บัณฑิตสาดซัดถ้อยคำต่อว่าชายหนุ่มอยู่ภายในใจ โดยมีกล้ำเอ่ยสิ่งใดออกมา เพราะกลัวจะตกงาน

ถึงกระนั้น พ่อคนชอบแกลังก็ช่างสรรหาวิธีมายั่วเย้ากวนโมโหเธอเสียเหลือเกิน เมื่อหนุ่มจีนนั้นเอาแต่จ้องมองเธออย่างตลกขบขัน ทำให้บัณฑิตถึงกับจุนหัดยอมเสียมารยาทด้วยการผลักอกของเขามาเจียนหลักล้มลงนั่งบนพื้นเหมือนกัน

“ฉันขอตัวกลับก่อนนะคะ” สาวไทยบอกเสียงห้วน ก่อนจะวิ่งพรวดพราดจากไปอย่างรวดเร็วด้วยใบหน้าสีแดงก่ำ ทั้งให้ชายหนุ่มได้เพียงแต่นั่งมองตามเธอไปเท่านั้น

‘อืม เป็นผู้หญิงที่แปลกดีจริงๆ แฮะ’

ห่านฟงยังคงรู้สึกขำขันสาวน้อยไม่หาย เมื่อเขานึกย้อนไปถึงตอนที่ตนได้สัมผัสแนบชิดกับเรียวปากหอมหวานคู่นั้น จนบังเกิดอาการติดใจอยู่เล็กๆ อีกทั้งรูปร่างอันอวบอ้วนซึ่งถูกซุกซ่อนเอาไว้อยู่ภายใต้เสื้อผ้าอาภรณ์ของเจ้าหล่อน มันก็มิได้ทำให้ทรวงทององค์เธอของหญิงสาวดูน่าเกลียด หรือไม่น่าจับต้องเลยแม้แต่นิด

ตรงกันข้าม มันกลับช่วยเพิ่มเสน่ห์ให้เจ้าหล่อนมากขึ้นอีกอักโขเสียด้วยซ้ำ ในสายตาของเขา เพราะการที่เจ้าหล่อนมีส่วนสูงเฉียดร้อยเจ็ดสิบเซนติเมตร แต่ถ้ำ

กลับมีรูปร่างที่แลดูบอบบางผอมแห้งจนเกินไป มันจะทำให้ดูคล้ายกับเสาโทรเลขที่ไม่มีลวดส่วนอันใดเลยในความคิดของเขา

ด้วยเหตุนี้ การที่เจ้าหล่อนมีทรวดทรงที่ค่อนข้างอวบอ้วนนี้แหละ จึงทำให้เขารู้สึกพอใจเหมือนกับว่าได้ทอดถอนใจอย่างนุ่มนวลเนื้อดีใบหนึ่งเลยทีเดียว

ห่านฟงก็มองฝ่ามือที่ลู่บไล้บนท้ายงอนงามคู่นั้นด้วยความรู้สึกบางอย่าง ก่อนที่เขาจะรีบหลบเลือนมันออกไปจากสมองของตนทันที แล้วหันมาเก็บกวาดข้าวของที่เหลือให้เสร็จสิ้น จากนั้นก็เดินกลับไปทานอาหารจานโปรดเพียงคนเดียวต่อไป พร้อมกับคิดว่า

‘ช่วยไม่ได้ที่ต้องมากินข้าวคนเดียวแบบนี้

เพราะว่านายดันไปทำเรื่องไม่เข้าทำนะสิ

เฮ้อ! พรุ่งนี้ค่อยโทร. ไปเคลียร์ก็แล้วกัน’

สี่ เก้าเขียน

บันนรีกลับมาถึงบ้านด้วยลมหายใจที่หอบกระชั้นถี่ยับ ราวกับว่าตัวเธอเพิ่งจะผ่านเรื่องที่น่าหวาดเสียวชวนให้เสี่ยงตายมาอย่างนั้นแหละ เพราะตั้งแต่ที่วิ่งออกจากคฤหาสน์หลังโต หญิงสาวก็จดจำอะไรไม่ได้อีกเลย นอกเสียจากการสับสนและรอยสั้มผัสของเขาที่ยังคงติดตรึงอยู่บนริมฝีปากและในหัวใจของเธอมิอาจหาย

สาวไทยมารู้ตัวอีกที ก็ตอนที่รถแท็กซี่ซึ่งตนโดยสารได้จอดเทียบท่าอยู่ตรงหน้าบ้าน ก่อนที่สารทิพย์กลางคนจะส่งเสียงเรียกให้เธอหลุดออกจากห้วงภวังค์ของตนนั้นแหละ

“คุณ...คุณ...คุณครับ”

“คะ!!!” บันนรีร้องตอบอย่างแตกตื่น

“ถึงที่ที่คุณบอกแล้วครับ” โซเฟอร์บอกจุดหมายของหญิงสาวด้วยสีหน้าหงายและยังเกิดความงงใจ

“เจ้าหล่อนไปผ่านเหตุการณ์ที่น่าตื่นเต้นอันใดมาหรือ?”

ถึงได้ดูมีท่าทางลนลานเสียขนาดนี้

“อ้อ...ขอบคุณค่ะ” บันนรีหยิบธนบัตรใบละห้าร้อยส่งให้คนขับ โดยไม่ได้ดูจำนวนค่าโดยสารที่โชว์หราอยู่บนหน้ามิเตอร์เลยสักนิด ก่อนจะเร่งรีบก้าวลงจากรถวิ่งเข้าบ้านด้วยสมองอันอื้ออึง

“อ้าวคุณณณ”

คนขับซึ่งถือธนบัตรเอาไว้ในมือ ส่งเสียงร้องเรียกผู้โดยสารสาวที่ผลุนผลันลงไปราวกับหนีโจทก์อยู่ด้วยความมงงวย เพราะเขายังไม่ได้ทอนเงินค่าโดยสารให้แก่เธอเลยสักบาท แต่ไม่ว่าเขาจะส่งเสียงเรียกอีกฝ่ายสักเท่าไร เจ้าตัวนั้นก็หาได้สนใจไม่ เพราะในสมองของหญิงสาวตอนนี้มีแต่เรื่องชวนให้ช็อกเต็มไปหมด บัณฑิตจึงไม่สนใจใยดีต่อสิ่งใด นอกเสียจากการวิ่งเข้าไปสงบสติอารมณ์ในบ้านเพียงเท่านั้น แท้ที่จริงหาเฮงจึงได้แต่เพียงส่ายหน้าอย่างงงๆ ก่อนจะออกรถขับจากไปในที่สุด

ส่วนเจ้าของบ้านสาวที่ก้าวเข้ามาในรั้วบ้าน พอขาแตะถึงพื้นปูน เจ้าตัวก็เกิดอาการวิตกจริตขึ้นมาบ๊บบว่า

‘แค่กลับบ้านมาถูกเนี่ย มันยังเป็นเรื่องจิบๆ

แต่การที่เธอจะต้องเผชิญหน้ากับพ่อซุบตารีในวันพรุ่งนี้ต่างหากล่ะ...

ที่เป็นปัญหาหนักอกรระดับชาติเลยทีเดียว’

หญิงสาวได้แต่ยืนถอนหายใจอย่างหนักหน่วง เมื่อพยายามรีดเค้นความคิดน้อยๆ ของตนออกมาว่า

‘ตอนที่เจอหน้ากัน เธอควรจะทำยังไงดีนะ...

จะยิ้ม...หรือทำเป็นเฉย...หรือว่าเราจะไม่ไปดีล่ะ?

โอ้ย!!! แล้วฉันควรจะทำยังไงดีเนี่ย???’

บัณฑิตก็กระเป๋ไว้ในมือลงกับพื้นอย่างอ่อนแรง ก่อนจะหยุดนิ่งอยู่กับที่ด้วยความเหนื่อยหอบ จนกระทั่งผู้เป็นพ่อเดินผ่านมาเห็นเข้าพอดี

“กลับมาแล้วหรือลูก?” บรรพตที่เห็นบุตรสาวกลับมาเร็วกว่าปกติจึงเอ่ยถามขึ้นอย่างสงสัย

“อ๊ะ!” เสียงเรียกของคนเป็นพ่อช่วยปลุกสติสดั้งของเธอให้กลับคืนมาโดยฉับไว ก่อนจะหันไปตอบบิดาด้วยลุ่มเสียวและหน้าตาที่เป็นปกติ

“ค่ะพ่อ”

“ทำไมกลับเร็วนักล่ะลูก?” ผู้สูงวัยซักต่อด้วยความใคร่รู้

“เอ่อ...คือ...งานมันยังไม่ค่อยมีอะไรนะค่ะ เจ้านายเขาก็เลยให้หนูกลับมาก่อน” คนเป็นลูกพยายามที่จะเลี่ยงไม่เอ่ยถึงเจ้านายใหม่ แต่ยิ่งพูด เธอก็ยิ่งนึกถึงเขามากขึ้น ทั้งรูปหน้า ดวงตา และริมฝีปากที่ใช้...กับเธอ

ครั้นพอนึกมาถึงตรงนี้ ดวงหน้าที่แดงช้ำอยู่ก่อนแล้ว จึงยิ่งออกอาการแดงก่ำเข้าไปใหญ่ ร้อนถึงคนเป็นพ่อต้องเอ่ยปากถามด้วยความเป็นห่วง เมื่อเห็น

ท่าทางของบุตรสาวดูบ้าๆ เป๋อๆ ชอบกล

“หนูไม่สบายรีเปิ้ลลูก?” บรรพตยกมืออังหน้าผากบุตรสาว “อืม ตัวก็ไม่ร้อนนี่นา ทำไมถึงได้หน้าตาแดงนักละลูก”

“อ้อ...หนูไม่เป็นอะไรหรอกค่ะพ่อ” คนพุดรีบกลบเกลื่อนท่าทีผิดปกติ “สงสัยคงจะเป็นเพราะแดดมันร้อนมั้งค่ะ”

“ถ้ายังงั้นก็รีบเข้าบ้านกันเถอะลูก เดี่ยวจะเป็นหวัด” บรรพตเดินมาเปิดประตูบ้านออกกว้างไว้ออกท่า

“ค่ะ” บัณเฑียรพยักหน้ารับ ก่อนจะเดินตามบิดากลับเข้าไปในบ้านด้วยหัวใจที่ยังเต้นตุ้มๆ ต่อมๆ

เช้าวันรุ่งขึ้น บัณเฑียรตื่นขึ้นมาพร้อมกับรอยคล้ำใต้ดวงตาที่แลเห็นได้ชัด เหมือนกับน้องแพนด้า ซึ่งเป็นผลพวงมาจาก ‘ปฏิบัติการปล้นจูบโดยฉับพลัน’ ที่ทำให้เธอจนถึงกับไม่สามารถข่มตาลงหลับ ได้แต่นอนกระสับกระส่ายไปมาตลอดทั้งคืนเลยทีเดียว

ถึงกระนั้น...ความหมองคล้ำบนใบหน้าก็ยังไม่ใช่สาเหตุหลักที่ทำให้เธอขมวดคิ้วมุ่นอยู่ตอนนี้ หากแต่เป็นเพราะเจ้าตัวกำลังกลุ้มอกกลุ้มใจเป็นหนักหนาว่า

‘วันนี้เธอพร้อมจะทำงานกับคนที่เพิ่งจะพรากจูบแรกไปจากเธอหรือไม่?’

แล้วก่อนที่คำตอบนั้นจะผุดขึ้นมา เสียงเรียกเข้ามือถือของบัณเฑียรก็ดังขึ้นอยู่ข้างตัวในทันควัน หญิงสาวจึงหยิบมันขึ้นมากดรับสายทันที โดยมีได้สำรวจชื่อทางปลายสายเสียก่อนว่าเป็นผู้ใด

“สวัสดีค่ะ” บัณเฑียรออกเสียงหวานๆ ลงไปตามสายอย่างรวดเร็ว

“สวัสดีครับ” เสียงนุ่มทุ้มที่ดังมาตามสาย ฟังดูน่าหวาดกลัวชะยิ่งกว่าเจ้าหน้าที่หน้าเลือดที่ปล่อยเงินกู้เสียอีก เล่นเอาหญิงสาวถึงกับสะดุ้งโหยง

“หวังว่าวันนี้คุณคงไม่คิดจะเบี้ยวนัดผมหรอกนะคะ” หานฟังเอ่ยตักคอหญิงสาวอย่างอารมณ์ดี

“อะ...เอ่อ...มะ...ไม่หรอกค่ะ” บัณเฑียรตอบกลับด้วยอาการตะกุกตะกักจนแทบจะลาลึกน้ำลายตัวเอง ทำให้คนฟังอดหัวเราะอยู่ภายในใจไม่ได้ว่า

‘แต่ถ้าผมไม่โทร.มา คุณก็จะแกล้งทำเป็นลืมใช่ไหมล่ะ?’

ทั้งที่อยากจะเย้าแหย่เด็กสาวต่ออีกสักหน่อยแท้ๆ แต่เขาก็เลือกที่จะรักษา

มาดและกล่าวออกไปอีกอย่างแทน

“ดีครับ ถ้าอย่างนั้นผมจะรอคุณอยู่ที่บ้านนี้แล้วกัน” หานฟงกล่าวมัดมือชก ด้วยรอยยิ้มเจ้าเล่ห์

“ค่ะ” บัณฑิตจึงต้องจำใจตอบรับด้วยเสียงที่ห่อเหี่ยว ตรงกันข้ามกับฝ่ายชาย ลิบลับ

“แล้วเจอกันค่ะ”

“แล้วเจอกันครับ บาย” เมื่อได้ต่อสายเพื่อฟังเสียงหวานๆ ของสาวไทยจนพอใจแล้ว หานฟงจึงวางสายจากไป พร้อมกับ กับรื้อรอยแห่งความเครียดที่ฝังขึ้นบนดวงหน้าของสาวใสในทันทีเช่นกัน

หลังวางสายจากอดีตนักร้องหนุ่มผู้ทรงเสน่ห์แล้ว บัณฑิตก็รีบจัดการอาบน้ำ แต่งตัวด้วยความว่องไวภายในเวลาไม่ถึงครึ่งชั่วโมง ก่อนที่สาวร่างสูงจะหยิบกระเป๋า สัมภาระและรีบตรงดิ่งออกนอกบ้านไปอย่างรวดเร็วในเวลาต่อมา

แล้วหลังจากนั้นอีกไม่ถึงหนึ่งชั่วโมง บัณฑิตก็มาหยุดยืนอยู่อย่างกระหืดกระหอบตรงหน้าเคหสถานของนายจ้างหนุ่มตรงตามเวลาแฉง ปลายนิ้วรีวรีวบีบเอื้อมไปกดอดหน้าบ้านในทันใด เพื่อมิให้เป็นการเสียเวลาเลยแม้แต่น้อย

ด้วยความรีบร้อนบวกกับความมุ่งมั่นตั้งใจเกินร้อยนี้เองกระมัง ที่ทำให้เธอ ลืมความอับอายไปชั่วขณะ

ดังนั้น เมื่อหานฟงออกมาเปิดประตูต้อนรับเธอในนาที่ถัดมา ใบหน้าที่แดงช้ำเพราะฤทธิ์แห่งความเหน็ดเหนื่อยจากการเดินทางอยู่แล้ว จึงยิ่งแดงแปร็ดมากขึ้นไปอีก เมื่อบัณฑิตหวนรำลึกไปถึงเหตุการณ์ที่ทำให้เธอออกสั่นขวัญกระจายในคราวก่อน สาวไทยจึงรีบก้มหน้างุดลงทันทันด้วยความรู้สึกกระดากอายที่พุ่งตรงเข้าเล่นงานเธออย่างปัจจุบันทันด่วน

“อะ...เอ่อ...สวัสดีค่ะ” เธอเอ่ยทักทายเจ้าของบ้านเสียงเบาหวิว

“หวังว่าฉันคงไม่ได้มาซ้ำเกินไปใช่ไหมคะ?” แล้วจึงพยายามปรับน้ำเสียงและการพูดการจาให้เป็นปกติมากที่สุดด้วยความยากลำบาก

“ครับ” หานฟงตอบยิ้มๆ อย่างรู้ทัน “คุณจะทำอะไรไหมครับ ถ้าผมจะพาคุณไปดูร้านเลย”

“ไม่ค่ะ”

“งั้นเราไปกันตอนนี้เลยได้ไหมครับ ผมนัดคุณจิไว้ที่นั่นด้วย”

“ได้ค่ะ”

“คุณไม่อยากพักเหนื่อยก่อนหรือครับ?” แต่พอเธอตอบตกลง เขากลับเอ่ยถามอย่างเป็นห่วง เพราะเห็นหน้าเธอแดงแจ๋เหลือเกิน

“อ้าว ก็ดูท่าทางคุณรีบๆ ไม่ใช่หรือคะ?” ปลายเสียงที่ตอบกลับจึงเจือไปด้วยแววแห่งความหุดหิดเล็กน้อย

“ผมไม่รีบหรือครับ แค่อยากจะทำคุณเล่นเท่านั้นเอง” คนขี้แกล้งบอกอย่างสบายอารมณ์

“อ้าว!” คนฟังเลยเงยหน้าขึ้นมองอีกฝ่ายตาเขียว เพราะรู้สึกหวั่นไหวต่อคนที่มากขึ้นมากะทันหัน

“ดูสิ ตั้งแต่คุณเดินเข้ามา ผมก็เพิ่งจะได้เห็นหน้าคุณตอนนั้นแหละครับ” หานฟังไม่เพียงแต่พูดเปล่าๆ หากเขายังยื่นหน้าเข้ามาใกล้ๆ หญิงสาวให้ได้รู้สึกใจเต้นตึกตัก รวากับว่ากำลังวิ่งอยู่ในสนามแข่งก็ไม่ปาน

“คุณน่าจะมองออกจะตายไป ทำไมถึงชอบก้มหน้าก้มตานักละครับ” แล้วพออดีตนักเรียนหนุ่มก็ปรายยิ้มใส่เธออีกอย่างไม่มีเกรงอกเกรงใจกันบ้างเลย

ถึงตอนนี้ บัณฑิตเพิ่งจะถึงบางอ้อว่า ไอ้การที่เขาพูดจากวนประสาทเธอเช่นนั้น ก็เพื่อจะทำให้เธอโมโหและเงยหน้าขึ้นมองสบตากับเขานั้นเอง...

‘อ้ายยย ฉันสุดจะทนกับพ่อคนแสนห้าวอย่างนายแล้วนะยะ

เอาหน้าออกไปไกลๆ ฉันเลยนะ ชิวๆๆ

รู้ไหม?...ว่าฉันจะเป็นลมตายอยู่แล้ว!!!’

เซฟสาวหลับตาปี พร้อมทั้งกลั้นหายใจเอาไว้ด้วยความตื่นเต้น เมื่อความใกล้ชิดระหว่างเขาและเธอมันดูจะมากไปจนเกินงาม ในใจก็พลงนึกต่อว่าชายหนุ่มอย่างเก่งกล้า เข้าคอนเซ็ปต์ตรงตามตัวเธอที่ว่า...

‘เก่งกับหมา!...ซำกับแมว!’

หน้าตาเป๋อเหลือที่ออกอาการเลิกลั๊กของสาวไทย ทำให้หานฟังยอมตัดใจเลิกแกล้งเจ้าหล่อนไปเสียโดยฉับพลัน เพราะรู้สึกสงสารกลัวว่าเด็กสาวจะตกกะใจจนช็อกตายไปเสียก่อนนั่นเอง

“เลิกทำหน้ายุ่งๆได้แล้วครับ” แต่ถึงกระนั้นหนุ่มดีก็ยังมีวายจะทิ้งลาย ด้วยการกระซิบกระซาบถ้อยคำหยอกเย้า พร้อมทั้งเป่าลมหายใจรดใบหูของลูกจ้างสาว

เป็นการทิ้งทวนอีกคราว แล้วจึงเดินไปเปิดประตูรถยนต์ป้ายแดง ซึ่งเขาเพิ่งจะซื้อมัน ด้วยเงินสดในตอนที่มาถึงเมืองไทยวันแรก

“เรารีบไปกันเถอะครับ”

สารทิหนุ่มหันมาเร่งสาวหน้าใส ทำให้คนที่ยืนบั้นหน้าไม่ถูกอยู่เมื่อครู่ค่อยๆ ลืมตาขึ้นอย่างช้าๆ ก่อนจะลอบเป่าปากถอนใจออกมาเสียงดังเอือก เมื่อไม่เห็นใบหน้า อันคมคายของพ่อชุปตาร์ยืนเข้ามาประกบติดชิดกับเธอเหมือนดังเช่นเมื่อครู่นี้

‘เฮ้อ...ขึ้นเราอยู่ใกล้ๆ ตานี่มากไปกว่านี้ล่ะก็

มีหวังคงได้หัวใจวายตายเข้าสักวันแน่ๆ’

บัดนี้รีบหนีบอึบในใจ พลางเดินไปขึ้นรถด้วยความรวดเร็ว ก่อนที่ทานพงจะนำรถคันหรูหยาบไปตามเส้นทางที่ทอดตัวไปสู่ย่านใจกลางเมืองแหล่งวัยรุ่น โดย มีสาวไทยคอยบอกทางอยู่ข้างๆ

หลังจากเพียรหาที่จอดรถได้เรียบร้อยแล้ว นายจ้างหนุ่มสุดเท่ก็พาลูกจ้างสาวมาหยุดอยู่ที่หน้าร้านของตน ซึ่งช่างกำลังระดมพล้งช่วยกันก่อร่างสร้างมันให้สวยงาม ทันสมัย ถูกใจผู้เป็นเจ้าของอย่างขยันขันแข็ง เพื่อให้ทันกำหนดการเปิดตัว ที่ใกล้จะมาถึงในเดือนหน้า

สาวไทยเดินมาหยุดอยู่ตรงหน้าป้ายชื่อร้านที่ตั้งไว้อย่างเก๋ไก๋โลว่า ‘Sweet Love’ แล้วจึงเดินสำรวจไปโดยรอบด้วยความฉงนสงสัยถึงขนาดของมัน ซึ่งเพื่อนสาวเคยบอกให้ฟังว่ามีสัดส่วนกลางๆ ไม่ใหญ่ไม่โตนั้น มันเป็นเรื่องที่เข้าใจผิดกันหรือไม่?

ในเมื่อภาพที่ปรากฏอยู่เบื้องหน้าเธอขณะนี้ มันคืออาคารสูงสามชั้นสองคูหา ที่ได้รับการตกแต่งจะจนสวยงามสะดุดตา และตั้งโดดเด่นเป็นสง่าอยู่เพียงแห่งเดียวในละแวกนี้ แถมรอบๆ ตัวตึกยังถูกห่อหุ้มเอาไว้ด้วยกระจกใส เพื่อให้ผู้คนที่เดินผ่านไปผ่านมาได้เห็นถึงความโอ่อ่าหรูหราของมันทั่วทุกซอกทุกมุมอย่างเต็มที่

“ร้านในฝันของฉันยังไม่หุขนาดนี้เลยนะยะ” บัดนี้รีแอบพึมพำด้วยความหมั่นไส้ระคนอิจฉา ก่อนจะเดินตามหนุ่มร่างสูงเข้าไปข้างในตามคำเรียกของเขา

แล้วสิ่งที่รอเธออยู่ในนั้น ก็ทำให้สาวไทยถึงกับตื่นตะลึงตาโตชะงักงัน ความหุเริดจากภายนอกเสียอีก ด้วยห้องครัวและอุปกรณ์ เครื่องไม้เครื่องมือที่บรรจุอยู่ภายในนั้นช่างครบครัน เพียบพร้อม สุดแสนอลังการงานสร้าง เปรียบ

เหมือนดังสวรรค์น้อยๆ ของพาสทรีเซฟอย่างเธอก็ไม่ปาน

“ว้าว! ครั้วกว้างกว้าง แถมยังสวยอีกต่างหาก” บัณฑิตรู้ทานด้วยความที่พาลงตบมือเบาๆ อย่างถูกใจ

“คุณชอบไหมครับ?” เจ้าของหนุ่มเอย่ถามด้วยรอยยิ้มเจ้าเสน่ห์ เพราะรู้สึกพอใจในปฏิกิริยาของเธอ

“ชอบค่ะ” เซฟสาวตอบรับทันที พร้อมกับหันมาส่งยิ้มหวานๆ ให้อีกฝ่าย จนเมื่อเธอเห็นสายตากรุ่มกริ่มและรอยยิ้มชั้นของชายหนุ่มที่มองกลับมานั้นแหละ บัณฑิตจึงได้รู้ตัวว่าเธอแสดงท่าทางเป็นๆ ต่อหน้าเขาอีกแล้ว หญิงสาวเลยหันมาเก็บอาการและทำตัวสงบเสียมตามเดิม ก่อนจะเสกพูดไปถึงเรื่องอื่นแทน

“ชื่อร้านของคุณเพราะมากเลยนะค่ะ” เธอกล่าวชม แล้วจึงบอกสิ่งที่ใจคิด “แต่ฟังดูแล้ว ฉันคิดว่ามันให้บรรยากาศของคุกกี้มากกว่าร้านขนมนะ”

“อืม ก็จริงครับ” หานฟังตอบยิ้มๆ ด้วยท่าที่เรียบเฉย “แต่คุณไม่เห็นคำถัดไปไหม?”

เจ้าของหนุ่มชี้มือไปยังป้ายหน้าร้านอีกครั้ง แล้วจึงกล่าวด้วยน้ำเสียงยียวนกวนโอ๊ยต่อไปว่า

“Sweet Love in Bakery เป็นชื่อเต็มๆ ที่ผมเขียนต่อท้ายเอาไว้ตัวเล็กๆ ทางด้านล่าง คุณมองไม่เห็นเหรอครับ?” หนุ่มหน้าดีเผยรอยยิ้มกว้างใส่ชื่อ ชนิดที่ทำเอาดวงตาของเธอเกือบจะกลายเป็นสระอู๋ไปเลยทีเดียว

“แหม ภัทรสหวานในเบเกอรี่ ช่างน่าหมั่นไส้จริงๆ นะพ่อกู้น” บัณฑิตแอบเบะปากนิทานนายจ้างหนุ่มเป็นภาษาไทย ที่เจ้าตัวจงใจตอกย้ำความเชื่อช้าของตนจนทำให้เธอหน้าแตก

ทว่า...ในเวลานี้สาวหน้าใสมิได้ระแคะระคายถึงเหตุการณ์ในภายภาคหน้าเลยสักนิดว่า เจ้าร้านขนมหวานที่เธอกำลังค่อนข้างอดอยู่นั้น จะให้ความรู้สึกท่วมท้นมากมายเสียยิ่งกว่า Sweet Love ลักเพียงใด

และมันก็จะเป็นส่วนหนึ่งในความทรงจำอันแสนหวานของเธออย่างมีรูส്മิด้วยเช่นกัน

“เดี๋ยวเราอดคุณอีกก่อนนะค่ะ จะได้คุ้ยถึงรายละเอียดของงานแถลงข่าวคืนนี้ด้วยเลย” หานฟังกลับมาเข้าโหมดของนักธุรกิจเต็มตัวอีกครั้ง

“ฮ้า!!! อะไรนะค่ะ?” คนฟังร้องเสียงหลงด้วยความงุนงง “ร้านเค้าก็ต้องมีงาน

ແລງຂ່າວດ້ວຍເຮອດເນີຍ?”

“ຕ້ອງມີລີກັບ ເພາະຮ້ານທີ່ຈຸດຈະຕ້ອງມາເປັນເຊຟປະຈຳນະ ຢູ່ໃນເຄືອຂ່າຍ
ຫານເຟິງເຍັກຮູບເຮື້ຍນ້ຳ ຈະມາຫາເລ່ນໆ ໄດ້ຍັງໄກ່ກັນລະກັບ” ເຈົ້າຂອງຮ້ານເອັຍຊື່ອບຣິຫ
ຍັກຊີ່ໃຫຍ່ທາງດ້ານອຸດສາຫະກຳອາຫານທີ່ມີສາຂາໄປທັງເອເຊຍ

“ຄະ!!!” ຫາແທນທີ່ຄົນຟັງຈະບັງເກີດຄວາມປໍ້ມືປີດີ ເຮອດລັບຍິ່ງຫາໂຕກວ່າ
ໄຟທ່ານເສຍອີກ ກໍ່ໃຜມັນຈະໄມ່ຮູ້ຈັກຊື່ທີ່ເພີ່ມທີ່ເຂົາພູດວດຂຶ້ນມາບ້າງລະ?

ເພາະນອກຈາກຈະເປັນບຣິຫຊັ້ນນຳຂອງເອເຊຍທາງດ້ານອາຫານທີ່ມີຄວາມເປັນເລີດ
ທາງຮສາດີ ແລະມີເອກລັກຊັ້ນເຈນະຕ້ອງຂອງຕະກູລຫານແລ້ວ ຫານເຟິງເຍັຍຍັງເປັນແຫ່ງ
ຮວບຮວມຄວາມໄຟຟ້ນຂອງບຣດາພ່ອກຸ້ວ ແມ່ກຸ້ວ ສິ່ງລ້ວນແລ້ວແຕ່ຍາກຈະຮ່ວມເປັນສ່ວນ
ໜຶ່ງຂອງສຳນັກງານໃຫຍ່ແຫ່ງນີ້ກັນແທບທັງລິ້ນ

“ຄະ... ຈຸດທ່ານໃຫ້ບຣິຫຫານເຟິງເຍັເຮອດຄະ?” ບັດນຣີເອັຍຕາມຕະກູດຕະກັກ
ດ້ວຍຄວາມຕື່ນຕົ້ນ

“ກໍ່ໄມ່ເຊິງຫຼອກກັບ” ຄົນຕອບຍັກໄຫລ່ຍາງໄມ່ໄສ້ໄຈ “ຈະບອກຍັງໄດ້ລະ?”

ຫາທີ່ເກັບກ່າວກັບວ່າເລື່ອງທີ່ເຂົາກຳລັງຈະກ່າວຕໍ່ໄປນັ້ນເປັນຄວາມລັບຣະດັບສາດີ
ຍິ່ງຫາໃຫ້ຄົນຟັງສົນໃຈໃຜຮູ້ ຄົນຊື່ເຫັນໃຈເລີຍຈຳຕ້ອງຮີບແລງໄຂ້ໃຫ້ເຈົ້າຫລ່ອນໄດ້ຫຼາຍເສຍ
ໂດຍເລີຍວ່າ

“ຄື່ອມເປັນລູກຊາຍຄົນທີ່ເກົ້າຂອງທ່ານປະຣານຫານຈີ່ນະກັບ ເລີຍຕ້ອງຮີບຫາທີ່
ມາດູແລງນາໃນເມືອງໄທຍ”

“ອ້າ!!! ຈຣິງໆ ເຮອດຄະ?” ບັດນຣີຣື່ອຕາມເສີຍດັງເໝືອນກັບໄມ່ເຊື່ອຫຼື

ເພາະຕອນທີ່ຊາຍໝູ່ຍັງເປັນນັກຣື່ອຄົນດັ່ງນັ້ນ ເລື່ອງສ່ວນຕົວແບບລ້ວງລີກເຊັ່ນນີ້
ໄມ່ເຊຍໄດ້ຖືກເປີດເຜີຍຕໍ່ຫາສາຮາຣຸນມາກ່ອນເລີຍລັກຄັ້ງ ອີກຝ່າຍຈິ່ງໄດ້ແຕ່ສ່ຍຍິ່ມ
ບາງໆ ເປັນການຍືນຍັນໃນຂໍ້ມູນທີ່ເຮອດເຟິງໄດ້ຮັບຮູ້

“ໂອ້ໂ ຈັນຈຸດກໍ່ຈະມີພື້ນຢ່າງເອເຊຍເລີຍລີກະ ນ່າຍິນດີແທນຈຸດພ່ອຂອງຈຸດຈັງ”
ບັດນຣີຮື່ອດີໃຈແທນເຈົ້າຕົວ ຫາຄົນຟັງກັບໄມ່ຮູ້ລີກຮື່ອສມໃດຍ່າງຄຳຂອງຟູງສາວ
ເກົ່າໄດ້ນັກ

“ຄວງຍ່າງນັ້ນແລະກັບ” ແວວຕາຂອງຫານຟງສລດລງນິດໜຶ່ງ ກ່ອນຈະຮີບປັບ
ເຂົ້າສູ່ກາງປາດຕື່ຍາງຮວດເລີຍ

ໝູ່ຫລ່ອເໝ່ອມອງທະລຸກຣະຈກບານໄສອອກໄປທີ່ນອກຣ້ານ ເມື່ອພລັ່ນບັງເກີດ
ຄວາມຂຶ້ນຂຶ້ນນາຍໃນຈິດໃຈວ່າ

‘จะมีใครรู้อย่างไรว่า...เบื้องหลังแห่งความสำเร็จของเขานั้น

มันต้องแลกมาด้วยหยาดน้ำตา และสิทธิเสรีภาพสักเท่าใด’

ด้วยครอบครัวของเขานั้นเป็นครอบครัวใหญ่ และตัวเขาเองก็เป็นเพียงลูกเมีย
น้อยคนที่ลี้! จึงต้องก้มหน้ารับคำสั่งจาก ‘คนเป็นพ่อ’ และเมียหลวงที่เขาจำต้องเรียก
ว่า ‘แม่ใหญ่’ ซึ่งคอยบอกรับและกำกับให้เขากระทำตามกรอบที่พวกท่านได้ยึดหลัก
เอาผลประโยชน์มาเป็นที่ตั้งเพียงอย่างเดียว

ส่วนเรื่องที่ว่า...มันเป็นความสมัครใจของเขาหรือไม่นั้น

‘อย่าได้หวัง’

แม้กระทั่ง การที่เขาจำต้องหันหลังอำลาวงการและอาชีพการเป็นนักร้อง
ที่ตัวเองรัก ทั้งๆ ที่ตัวของเขานั้นยังมีอนาคตสดใส และสามารถโลดแล่นอยู่ในถนน
มายาแห่งนี้ได้อีกยาวนานก็ตามที่

ดังนั้น เมื่อมีคำสั่งสายฟ้าพาดลงมาจากเบื้องบนว่า ท่านทั้งสองได้วางโครงการ
จะขยายความยิ่งใหญ่ของห่านเฟิงเว่ย ด้วยการมาเปิดร้านเบเกอรี่ที่เมืองไทย และ
ชูเปอร์สตาร์อย่างเขาก็เป็นตัวเลือกที่ดีที่สุดในการโปรโมตร้าน พร้อมทั้งดึงดูดเหล่า
แฟนคลับส่วนใหญ่ที่หลงใหลคลั่งไคล้ในตัวเขา ให้เข้ามาอุดหนุนเป็นลูกค้า ชายหนุ่ม
จึงต้องระเห็จมาอยู่ต่างบ้านต่างเมืองอย่างช่วยไม่ได้...

ห่านฟงหลูเปลี่ยนอีกตาครั้ง พร้อมกับความรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจที่สะท้อน
อยู่ในอก ด้วยมิใช่ว่าเขาจะไม่ยินดีรับหน้าที่นี้ เพียงแต่ในบางครั้งชายหนุ่มก็อดที่จะ
รู้สึกสังเวชตัวเองมิได้ว่า

‘เขากำลังจะเป็นนกน้อยในกรงทองเหมือนอย่างพวกพี่ๆ เข้าไปทุกที’

เพราะไม่ว่าเขาจะเดินไปในทิศทางไหน ก็จะมีกรอบของวงศ์ตระกูลคอยบีบรัด
ครอบงำหัวใจของเขาเอาไว้อย่างแน่นหนา จนรู้สึกอึดอัดและไม่เป็นตัวของตัวเองเลย
สักครั้ง แม้แต่เรื่องในคราวนี้ที่เขาต้องบินมาเมืองไทยเป็นการด่วน เพื่อดูแล
ผลประโยชน์ของตระกูลก็ด้วยเช่นกัน

อีกทั้ง...ชายหนุ่มยังอดเคลือบแคลงระแวงสงสัยมิได้ว่า การที่บิดาเกิดใจดี
ยอมปล่อยให้เขาได้ทำงานเพลงอย่างอิสระเต็มที่เป็นเวลาจนถึงห้าปี หลังจากที่เขา
สำเร็จปริญญาโทจบแล้วนั้น มันเป็นแผนการส่วนหนึ่งของการสร้างความยิ่งใหญ่ให้
แก่วงศ์สกุลด้วยหรือไม่?

หนุ่มร่างสูงคิดอะไรไปเรื่อยเรื่อย จนเมื่อเขาถูกรบกวนจากฝ่ามือเล็กๆ ที่โบก

ไสวผ่านหน้าของตนไปมานั้นแหละ หานพงจึงได้รู้สึกตัว

“คุณ...คุณคะ...เป็นอะไรี่เปล่าคะ?” บัณนรีเอ่ยถามชายหนุ่มด้วยความห่วงใย

“ไม่เป็นอะไรหรอกครับ ผมแค่คิดอะไรเพลินๆ ไปหน่อยเท่านั้นเอง” ชายหนุ่มหันม้ายิ้มแย้มด้วยสีหน้าเป็นปกติด้วยสปิริตนักแสดงมืออาชีพ ก่อนจะเบี่ยงประเด็นไปเอ่ยถามหญิงสาวแทนว่า

“เราไปนั่งรอคุณฉีกกันที่ชั้นสองดีกว่าไหมครับ?”

“ก็ได้ค่ะ” บัณนรีพยักหน้ารับ เพราะไม่อยากจะขัดใจนายจ้างหนุ่ม

คนฟังเลยส่งยิ้มบางๆ ให้แก่เธอ ก่อนที่เขาจะนำพาสาวน้อยเดินขึ้นไปชั้นสองด้วยกันในทันที

ห้า ใจเจ้ากรรม!!!

สาวहार่างบางจอดรกลงที่หน้าร้านเบเกอรี่ของทานฟง ก่อนจะรีบดับเครื่อง แล้วก้าวขาเข้ามาพบลูกค้าหนุ่มภายในร้านอย่างรวดเร็ว เพราะไม่อยากให้อีกฝ่ายต้องนั่งคอยเธอนานๆ ถึงแม้ว่าหญิงสาวนั้นจะมีได้มาสายแต่อย่างไรก็ตาม

“สวัสดีค่ะทุกคน” สุจิตรากล่าวทักทายกลุ่มคนงานชายที่กำลัง่วนอยู่กับการจัดโต๊ะ แล้วจึงเอ่ยถามถึงเจ้าของร้าน

“คุณเสนออยู่ที่ไหนค่ะ?”

“รอคุณจอยอยู่ที่ชั้นสองนะคะ” เด็กหนุ่มคนหนึ่งเป็นผู้เฝ้าหน้าตอบ พร้อมกับชี้มือชี้ไม้ขึ้นไปข้างบน

“ขอบใจค่ะ” หญิงสาวพยักหน้ารับ แล้วจึงเดินจากไป ส่วนคนตอบก็ก้มหน้าลงมือทำงานของตนต่อไป

เมื่อขึ้นมาถึงชั้นสองตามคำบอกกล่าวแล้ว สุจิตราก็กวาดสายตามองหาลูกค้าหนุ่มอย่างว่องไว ก่อนที่เธอจะเห็นร่างของเพื่อนสาวนั่งเคียงคู่อยู่กับเจ้าตัวที่ตรงมุมหนึ่ง หญิงสาวจึงรีบสาวเท้าเดินตรงเข้าไปหาคนทั้งคู่ทันที

“สวัสดีค่ะคุณเสนอ” สุจิตราเอ่ยทักเสียงใส “วันนี้มีเลขา คนใหม่มาด้วยหรือคะ?”

เมื่อหย่อนกายลงนั่งยังฝั่งตรงข้ามของคนทั้งสองบ๊อบ ปากน้อยๆ ก็ทำหน้าที่สัพยอกเพื่อนสาวบ๊อบ

“ครับ เป็นคุณเลขาฯ สารพัดประโยชน์เลยนะครับ เป็นได้ทั้งเซฟและผู้ติดตามส่วนตัว” คนฟังกล่าวรับมุก

“โอ้โฮ! ทำทางเซฟของคุณเฮนรี่จะได้ค่าจ้างเยอะนะคะเนี่ย?” คนเอ่ยแซวหันมายกคิ้วหัวลือตาใส่บัณฑิตหรืออย่างทะเล้น ก่อนจะกล่าวซ้ำๆ ต่อไปว่า

“ถ้าขายโบนัสทำงานไม่ไหวละก็ จิขอเลียบต่อตำแหน่งนี้เองนะคะ คิกๆ”

ในขณะที่สุจิตรากำลังสนทนาหยอกล้อกับลูกค้ำหนูสุดหล่ออย่างสนุกสนาน ฝ่ายสาวหน้าใสที่ถูกนิทาทักนั้ได้ๆ กลับได้แต่นั่งทำสีหน้าบูดบึ้งเหมือนกับคนท้องผูก เพราะไม่รู้ว่าจะต้องป็นหน้าเช่นไรดี เพื่อมิให้คู่สนทนาทั้งสองจับพิรุณในหัวใจของเธอได้กึ่ในเมื่อ...

ใจเจ้ากรรมมันคอยแต่จะเต้นตึกตักๆ เวลาอยู่ต่อหน้าเขาทุกที

ยังมีคนสนิทชิดเชื้อคอยพูดล้อเลียนเธอแบบนี้ด้วย

แล้วจะให้เธอวางตัวถูกได้อย่างไรกันล่ะ???”

เมื่อสมองนั้นได้แต่อ้ออึงหาทางออกไม่เจอ แคมตัวเธอเองยังรู้สึกประดักประเดิดเสียอีก คนโดนแซวเลยขำกว้างค้อนส่งไปให้เพื่อนสาวที่เริ่มเรื่องเสียเลยอย่างพาลๆ ส่งผลให้สาวท้าวที่กำลังหัวเราะร่วนด้วยความเบิกบานรีบหุบยิ้มหลบลงทันควัน เมื่อเหลือบไปเห็นสายตาทิฆาตของอีกฝ่าย คนรู้ชะตากรรมเลยรีบเปลี่ยนเรื่องพูดคุยไปอย่างปัจจุบันทันด่วน

“เออ...จิเตรียมงานแถลงข่าวเปิดร้าน Sweet Love พร้อมกับเชิญบรรดาแขกเหรื่อ ทั้งนักชิม ดารา เซเลบ และสื่อมวลชนเอาไว้เรียบร้อยแล้วนะคะ”

แม้จะตั้งประเด็นใหม่ขึ้นมาแล้ว แต่สุจิตราก็ยังไม่วายจะหันมายุ้มเล็กยุ้มน้อยกับเพื่อนรัก เพราะเธอรู้ว่าหญิงสาวนั้นเป็นปลื้มในตัวนายจ้างหนุ่มมากมายน่ากอดขนาดไหน

“ที่ไหนหรอครับ?” ทานฟงเอ่ยถามสั้นๆ ในขณะที่บัณฑิตได้แต่เพียงนั่งฟังนิ่งๆ เท่านั้น

“ที่โรงแรม Royal Paradise ค่ะ” คนตอบพูดชื่อโรงแรมหรูระดับ VIP ของเมืองไทย

“งานนั้นนอกจากคุณเฮนรี่แล้ว ยังมีท่านอื่นๆ มาร่วมเป็นประธานในนามของทานกฐิ่ด้วยรึเปล่าคะ?” ออร์แกนซ์สาวเรียกชื่อย่อของบริษัทฯใหญ่ ซึ่งมีชื่อเต็มๆ ว่า ทานเฟิงวัย อินเทอร์เน็ตชั้นแนล จำกัด (มหาชน)

“ทำไมเธอครับ?”

“ถ้าหากยังมีท่านอื่นร่วมงานด้วย จিজจะได้เตรียมการต้อนรับให้เหมาะสมนะค่ะ” สุจิตราบอกอย่างมือโปร

“มีผมคนเดียวครับ” หานฟงคลียิ้มสวย “งานนี้คุณพ่อให้สิทธิ์ขาดกับผมอย่างเต็มที่เลยครับ”

“โอเคค่ะ” สุจิตราขานรับด้วยความเข้าใจ

“อืม...แต่ว่าผมอยากจะเปิดตัวทีมงานในคืนนี้ด้วย เพื่อความน่าเชื่อถือนะครับ คุณจิกับคุณธิพจน์จะให้เกียรติมาแถลงข่าวร่วมกับผมได้ไหมครับ?” ผู้เป็นเจ้าของร้านแจ้งความประสงค์ของตนด้วยน้ำเสียงนุ่ม เพราะเขานั้นพอจะทราบมาบ้างว่า สองศรีพี่น้องคู่นี้ชื่อเสียงและศักยภาพในแวดวงนี้อยู่ไม่น้อย

“จิงจะว่าเสมอค่ะ แต่สำหรับพิธีคงจะต้องโทรไปถามดูก่อนนะค่ะ” สาวห้าวบอกด้วยความสัตย์จริง

“ก็ได้ครับ” หานฟงตอบรับ ก่อนจะบอกอย่างเกรงอกเกรงใจ

“ถ้าคุณธิไม่ว่าง ก็ไม่เป็นไรนะครับ ผมเพิ่งแต่คิดว่าถ้าได้มีอาชีพอย่างคุณธิมาเป็นแบ็กอัพให้ก็คงจะดี” หานฟงส่งรอยยิ้มหวานชนิดที่ชาตินี้ใครได้เห็นละก็ คงจะปฏิเสธพ่อคนช่างอ่อนได้ยากเย็นเสียเหลือเกิน

“จิงจะพยายามลากพิธีไปด้วยให้ได้ค่ะ” แม้จะเป็นสาวห้าวอย่างสุจิตราเอง...ก็ยังต้องยอมให้

“ขอบคุณครับ” เขาเอ่ยอย่างพอใจ

“อ้อ อีกอย่างหนึ่งนะครับ งานนี้ผมอยากจะอวดเซฟสาวของเราด้วย คุณจิงช่วยแปลงโฉมเธอให้ที่ได้ไหมครับ?” หานฟงบอกความต้องการถัดมาของตนด้วยแววตาแวววอนอีกครั้ง

“ยินดีเลยค่ะ” คนฟังรับคำด้วยความเต็มใจอย่างที่สุด

เพราะนอกจากจะเป็นงานที่เธอต้องทำแล้ว สุจิตรายังนิยมชมชอบแต่งเสริมเต็มสวยให้แก่แม่สาวบ๊องแสบเป็นอย่างยิ่งอีกด้วย หากแต่ติดตรงที่ว่าแม่ตุ๊กตาสาวนั้นมักไม่ค่อยจะให้ความร่วมมือกับเธอสักเท่าไรนัก คราวนี้สาวห้าวเลยต้องถือโอกาสขอบคุณน้องหนุ่มเป็นการใหญ่เสียเลย ที่ช่วยสานฝันของเธอให้เป็นจริง

อีกอย่างสุจิตราคิดตาเดาเอาว่า สิ่งนี้คงจะช่วยทำให้เพื่อนรักมีความสุขไม่มากนักน้อย เพราะจะได้ดูดีต่อหน้าดารานักร้องที่เจ้าตัวนั้นคลั่งไคล้หลงใหลเป็นนักหนา

ทว่าคนที่ถูกพูดถึงกลับรู้สึกไม่เห็นด้วยนัก ที่นายจ้างและเพื่อนสนิทจะทำตัวเป็นฮิตเลอร์ คอยจัดแจงเปลี่ยนแปลงรูปลักษณ์ของเธอ โดยไม่มีการเอ่ยถามความสมัครใจกันเลยสักนิด

“แม่ครัวอย่างฉันต้องไปด้วยหรือคะ?” บัณฑิตจึงเอ่ยปากแย้งทันใด

“ต้องไปสิครับ” ผู้เป็นเจ้านองานหันกลับมาตอบอย่างสุภาพทันควัน

“แต่ฉันไม่เห็นความจำเป็นเลยนะคะ” บัณฑิตกล่าวท้วงติง เพราะส่วนหนึ่งเธอไม่ชอบออกงาน และไม่ถนัดที่จะยืนบนหน้าเข้าสังคมเป็นเวลานานๆ อีกด้วย

“สำคัญสิครับ เพราะมันอยู่ในแผนงานของผมกับคุณจิจตั้งแต่แรกแล้วว่า เซฟของเราจะต้องมีชื่อเสียง เพื่อเพิ่มเครดิตให้แก่ร้านของผมด้วย” ทานฟงอียิบายอย่างใจเย็นด้วยวิสัยทัศน์ของนักธุรกิจ

“แต่ว่าฉันไม่...” ยังไม่ทันที่สาวน้อยช่างขัดจะได้คัดค้านสิ่งใด คู่กรณีก็รีบสวนหมัดเด็ดขั้วมาเสียก่อนว่า

“ไม่มีแต่ครับ งานนี้คุณรับปากเป็นเซฟให้ผมแล้ว คุณก็ต้องทำงานให้ผมเต็มที่สิครับ”

คำพูดหน้าเลือดของนายจ้างหนุ่มในความคิดของคนฟัง ทำให้บัณฑิตสับสนปากลงโดยฉับพลัน

‘เออติ เออะอะอะไรก็เอาแต่คิดเป็นเงินเป็นทองทำเดียวเลย

ถามจริงๆ เอะอะพ้อคุณ... ที่บ้านคุณทำนาเกลือรึไถกันนะ?

ถึงได้ทั้งงก ทั้งเค็ม ทั้งเขี้ยวขนาดนี้’

ลูกจ้างสาวแอบนึกก่อนขอดนายจ้างหนุ่มอย่างเฝ้ามองด้วยความไม่สบอารมณ์ แต่ถึงกระนั้นเธอก็ไม่สามารถขัดคำสั่งประกาศิตนี้ได้ บัณฑิตจึงเลือกที่จะนั่งฟังคนทั้งสองปรึกษาหารือและพูดคุยกันถึงรายละเอียดต่างๆ ของงานในคืนนี้อยู่เงียบๆ โดยไม่ยอมออกความเห็นอันใดทั้งสิ้น ตราบจนกระทั่งพวกเขาได้ข้อยุติแล้วนั้นแหละ ทานฟงจึงได้กล่าวสรุปกับสุริยาอีกครั้ง และไม่ลืมที่จะกำชับถึงเรื่องสำคัญที่ว่า

“คุณจิจครับ ฝากจัดการแปลงโฉมให้ซินเดอเรลลาของผมด้วยนะครับ”

อดีตนักร้องหนุ่มส่งยิ้มหวานพิฆาตใจไปยังสาวท้าวเพื่อเป็นการขอร้องเหมือนดังที่เขาชอบทำกับใครๆ

“ไม่ต้องห่วงนะคะ รับรองว่าคุณแฮนรี่จะต้องตะลึงแน่นอนล่ะ” คนฟังรับปากอย่างเป็นมั่นเป็นเหมาะ

“ก็นานๆ เพื่อนก็จะสวयกับเขาบ้างสักทีนี่คะ” แล้วจึงส่งสายตาล้อเลียนไปยังแม่ซินเดอเรลลาสาว เล่นเอาเจ้าตัวถึงกับแอบส่งค้อนปะหลับปะหลือกให้สุจิตราอย่างหมั่นไส้

“ดีครับ” หานฟงบอกอย่างถูกใจ พร้อมกับอดนึกขุ่นถ้อยคำเปรียบเปรยของอีกฝ่ายไม่ได้

“งั้นเดี๋ยวผมจะพาเธอเดินดูรอบๆ ร้านต่ออีกนิด แล้วก็กลับไปช่วยกันคิดเมนูที่บ้านอีกสักหน่อย พอสี่โมงเย็นนึบ ผมจะพาเธอไปส่งให้ถึงมือคุณหลิเลยครับ” หนุ่มตี้อย่นัดแนะเวลา

“โอเคค่ะ เดี่ยวຈຈຈจัดแจงหาช่างมาเตรียมรอกำเอาไว้เลยนะคะ”

“ขอบคุณมากครับ”

ชายหนุ่มกล่าวสรุปเรื่องของงานแถลงข่าวในคำคืนนี้กับสุจิตราอีกสองสามคำ ก่อนที่เขาและบัณฑิตจะขอตัวแยกออกมาจากออร์แกนส์สาว

ซูเปอร์สตาร์หนุ่มพาเซฟสาวเดินขึ้นไปที่ชั้นสามของอาคาร ซึ่งยังได้รับการตกแต่งไม่เสร็จดีเท่าไรนัก หากจะเทียบกับสองชั้นข้างล่าง เพราะเขาต้องการให้สาวไทยได้เห็นบรรยากาศในมุมต่างๆ ของร้านทั้งหมด รวมไปถึงคอนเซ็ปต์ที่เจ้าตัวนั้นคิดวางเอาไว้

“ผมตั้งใจจะทำร้านอาหารครบวงจรเลยครับ สองชั้นแรกเป็นร้านเบเกอรี่ ส่วนชั้นนี้ก็ร้านอาหารจีน”

“ร้านอาหารจีนหรือคะ?”

“ครับ ผมอยากให้ลูกค้าได้สัมผัสกับบรรยากาศซึ่งแตกต่างกันไปของที่นี่” เขากล่าวขยายความต่อไปว่า

“คนที่ชอบของหวานและขนมจะได้รับความสดใสร่าเริง ส่วนลูกค้าที่มาทานอาหารบนชั้นสามนี้จะได้รับความหรูหรา พร้อมกับชมวิวยามค่ำคืนโดยรอบไปด้วย”

หานฟงหันมายิ้มกับหล่อน ในขณะที่พาเธอเดินเข้ามาในส่วนที่แบ่งแยกเอาไว้เป็นห้องครัว ซึ่งมีเครื่องมือเครื่องมื่อสำหรับการทำอาหารคาราวรวมเอาไว้อย่างครบครัน

“อย่าบอกนะคะว่า...คุณจะให้ฉันมาเป็นแม่ครัวที่นี่ด้วย!?” บัณฑิตร้องถาม

เสียงหลง เพราะถ้าหากว่าเขาต้องการเช่นนั้นจริงๆ ละก็ งานนี้เธอคงต้องขอลาขาดอย่างแน่นอน ไม่ใช่เป็นเพราะเธอนั้นเรื่องมากหรือมากเกินไปประการใด...หากแต่เธอไม่มีใจรักในการทำอาหาร จึงไม่มีความถนัดในด้านนี้เลยสักกะนิด

“ฮะๆๆ ผมไม่ใช่คุณคุ่มขนาดนั้นหรอกครับ สบายใจได้” คำตอบที่ได้รับทำให้หญิงสาวรู้สึกโล่งอกโล่งใจขึ้นมาเป็นกอง ส่วนคนที่เฝ้าจับจ้องปฏิกิริยาของเธออยู่นั้นก็เพียงกระตุกยิ้มขึ้นที่มุมปากอย่างนิกซัน เมื่อคาดเดาความคิดของเจ้าหล่อนได้ว่า

“นี่เธอคงจะเห็นเขาเป็นนายจ้างหน้าเลือดสินะ?

ถึงได้คิดว่าเขาจะใช้ๆๆ แรงงานเธอเยี่ยงทาส”

“ผมมิเชพมาจากเมืองจีนโดยเฉพาะครับ ไม่ต้องห่วง” นายจ้างหนุ่มโปรยยิ้มหวานใส่เซฟสาวจนตาหยี ส่งผลให้ภาพความเย้ายวนชวนมองไปกระตุ้นต่อมคลั่งไคล้ของแฟนคลับสาวเข้าทันที จนเธอบังเกิดอาการหัวน้โหวใจเต๋นระรัวไม่เป็นจังหวะขึ้นมาเสียจริงๆ

ซึ่งบัดนี้เธอนั้นกลัวเหลือเกินว่า หัวใจของเธอมันจะระเบิดตูมทะลุออกมาอยู่นอกอก ทำให้ดารานุ่มได้เห็น ‘ความนัย’ ที่เธอเพียรซุกซ่อนเก็บเอาไว้ สาวร่างสูงเลยพยายามกลบเกลื่อนความรู้สึกของตัวเอง ด้วยการเอ่ยถามอีกฝ่ายไปเรื่อยเปื่อย

“เซฟที่ว่ามาจากบริษัทของคุณหรือคะ?”

“ครับ” หานฟงตอบเรียบๆ เพราะไม่อยากจะบอกให้หญิงสาวรู้สึกตื่นตระหนกตกใจยิ่งไปกว่านี้ว่า พ่อครัวที่เขาสรรหามานั้น เป็นมือหนึ่งในยุทธจักรวงการอาหารของหานเฟิงเว่ยกรุ๊ปเลยทีเดียว

“ก็ดีนะคะ” คนที่ไม่รู้เรื่องราวจึงเพียงแค่พยักหน้ารับอย่างเข้าใจ “ตอนแรกฉันยังกลัวใจอยู่ว่า ถ้าคุณให้ฉันมาทำอาหารด้วยละก็ ฉันคงตายแน่ๆ”

บัดนี้สารภาพความจริงกับชายหนุ่มเสียงอ่อย พลังส่งรอยยิ้มแห้งๆ และท่าทีหวาดหวั่นไปยังเขา

“ทำไมล่ะครับ?” หานฟงจึงเอ่ยถามด้วยความแปลกใจ พลังลองคาดเดาดู “หรือว่าคุณไม่ถนัด?”

“มากๆ เลยละคะ” เธอกล่าวย่ำหลายหน “ฉันรักการทำขนมนะคะ แต่เรื่องอาหารนี้ ขอบายจริงๆ ค่ะ”

“ผมเข้าใจครับ คนเราก็คงต้องมีเรื่องที่ชอบและไม่ชอบกันบ้างเป็นธรรมดา”

รอยยิ้มเก๋ไก๋ของผู้ชายทรงเสน่ห์ กระแทกตากระพริบใจคนมองเข้าไปให้เสีย
เต็มรักอีกครั้ง

‘โอ้ย!!! คุณหานขา...เพลาๆ ความหล่อลงบ้างสิคะ
แค่นี้หนักก็สำคัญความหล่อของคุณจะเย้อยู่แล้วน้ำ...’

“อะ...เออ...คือฉันพอจะคิดเมนูใหม่ๆ ได้อีกแล้วละคะ เรากลับไปทำงานกัน
ต่อไหมคะ?” บัณเริเลยต้องรีบหลบตา พร้อมทั้งวกกลับมาเข้าเรื่องการเรียงงานตาม
เดิม เพราะอย่างน้อยการที่มีถุงแป้ง กล่องนม หรือก้อนเนยมาวางเรียงกันอยู่
ตรงหน้าให้เธอได้คิดสูตรขนม มันก็ยิ่งดีกว่าการได้กระพริบให้ล้นคนหล่อเหลาเหลือร้าย
ซึ่งคอยแต่จะปั่นป่วนชวนให้หัวใจจิตหัวใจของเธอนั้นวาบวามห้วนไหวเช่นนี้ก็แล้วกัน

“ดีสิครับ” หานฟงบอกอย่างยินดี ในขณะที่ใบหน้าเปื้อนยิ้มยังคงทำหน้าที่
กระตุ้นอัตราการเต้นของหัวใจเซฟสาวให้วิ่งเร็วตัวมันจ้อยู่นั่นเลย สาวใส่จึงรีบเดิน
หลบจากออกันหน้าเจ้านายหนุ่มลงไปยังชั้นล่างทันที โดยมีร่างสูงโปร่งเดินตามหลัง
มาติดๆ จากนั้นทั้งสองจึงขับเคื่อนรถหูลกลับไปยังเคสสถานของเขา

บัณเริกลับมาบังคับคิดเมนูเบเกอรี่อยู่ในคฤหาสน์ของหานฟงอย่างตึงตังใจ

โดยปราศจากเงาของหนุ่มมดเต้มาคอยกวนตัวกวนหัวใจเธออยู่ตลอดเวลาเหมือน
อย่างเช่นทุกครั้ง

เพราะทันทีที่ชายหนุ่มขับรถมาถึงบ้านพัก เสียงโทรศัพท์มือถือเครื่องเล็กที่
สุดแสนจะไฮเทคของเจ้าตัวก็ดังก้องวั้นขึ้น พร้อมๆ กับปมคิ้วที่ขมวดมุ่นอยู่บนใบหน้า
ของหนุ่มเต้ ก่อนที่เขาจะตัดสินใจกดรับสาย แล้วเดินหายขึ้นไปยังชั้นบนอย่างรวดเร็ว
โดยไม่หันมามองอะไรกับเธอเลยทั้งสิ้น

นั่นจึงเป็นเหตุผลว่า...ทำไมบัณเริจึงมีสมาธิในการทำงานได้อย่างราบรื่น และ
ไม่วอกแวก

พอเวลาผ่านพ้นไปหลายชั่วโมง ในที่สุดร่างสูงก็เดินลงมาปรากฏกายต่อหน้า
เธออีกครั้งที่ห้องครัว ด้วยอารมณ์หงุดหงิดซึ่งแสดงออกอย่างชัดเจน จนลูกจ้าง
สาวต้องเอ่ยปากถามไถ่ด้วยความเป็นห่วง

“เป็นอะไรไปคะ?...ทำหน้ามุ่มเขียว” สาวหน้าหวานวางสมุดและปากกาที่ใช้
จดสูตรต่างๆ ลง

“ไม่มีอะไรหรอกครับ ก็แค่ปรึกษาเรื่องงานกับคุณพ่อนิดหน่อยเท่านั้นเอง”

หานฟงตอบเสียงๆ

ชายหนุ่มไม่ยอมเปิดเผยเหตุผลแท้จริงที่ทำให้เขาหัวเสียว่า เป็นเพราะบิดาบังเกิดเกล้านั้นเกิดเปลี่ยนใจต้องการจะส่ง หานติงลี่ ลูกชายคนโตมาคอยควบคุมดูแลตัวเขายังเมืองไทยอีกที ซึ่งมันก็เท่ากับว่า

‘เขาจะต้องตกอยู่ภายใต้อาณัติของบิดาเหมือนอย่างเคย’

เพราะทุกคนต่างก็ทราบกันดีว่า พี่ใหญ่ของเขานั้นได้ชื่อว่าเป็นบุตรชายที่เหมือนหานจี้ผู้เป็นพ่อมากที่สุด และเป็นตัวแทนของบิดาโดยแท้ ชายหนุ่มจึงมักถูกส่งให้ไปกำกับบัญชาการเหล่าพี่น้องที่ประจำอยู่ตามสาขาอื่นๆ เช่นกัน

และเพราะเหตุนี้ หานฟงจึงออกโรงคัดค้านหัวชนฝาอย่างไม่เห็นด้วย กระทั่งมีปากเสียงกับท่านขึ้นมา ก่อนที่เขาจะได้รับชัยชนะ โดยการที่บิดายินยอมส่งลูกหลิบันมาเป็นเซฟและเป็นผู้ช่วยเขาตามเดิมในท้ายที่สุด

หญิงสาวที่พอจะเข้าใจสถานการณ์ตรงหน้าจึงมิได้ชักไช้อะไรนักร้องหนุ่มอีกต่อไปด้วยความคิดที่ว่า

‘ในเมื่อเขายังไม่พร้อมที่จะบอก เธอก็ไม่ควรจะเข้าชี้ถาม’

“ฉันคิดเมนูใหม่ๆ ได้พอสมควรเลยล่ะ คุณอยากจะดูไหม?” แล้วจึงเป็นฝ่ายเปลี่ยนเรื่องไปซะเอง

“ไหนครับ?” หานฟงเอ่ยถามอย่างสนใจ

“นี่ล่ะ” เซฟสาวยื่นสมุดที่เธอขีดๆ เขียนๆ แล้วสรุปออกมาเป็นตัวอักษรภาษาอังกฤษให้แก่เขา

หานฟงรับสมุดเล่มนั้นมาเปิดออกอ่านและพิจารณาอย่างถี่ถ้วน ก่อนจะส่งเสียงร้องบอกเธออย่างภูมิใจ

“โอ้โฮ! เยี่ยมไปเลยครับ คุณคิดเมนูได้เยอะขนาดนี้เลยหรือครับ?” เขาพูดด้วยความอึ้ง ทั้ง และชื่นชม

“บอกตามตรงนะ ถ้าเป็นผมคงทำไม่ได้แน่” เขาบอกอย่างจริงจัง “คุณนี่เก่งจริงๆ เลยนะครับ มากกว่าที่ผมคิดไว้ซะอีก”

“ไม่ถึงขนาดนั้นหรอกค่ะ” คำกล่าวยกย่องชมเชยทำเอาคนที่ได้รับรู้สึกลึบใจจนแก้มปริ

“อย่าถ่อมตัวเลยครับ คุณนะเก่งออกจะตาย ดูลิสต์เมนูได้ตั้งหลายแบบโดยไม่ซ้ำกันเลย” หานฟงยื่นสมุดที่หญิงสาวเป็นคนจดสูตรให้แก่เขากลับไปวางตรงหน้า

เธอ เพื่อเป็นการยืนยันหลักฐานในความสามารถของเจ้าตัว

“อย่างสูตรนี้” ชายหนุ่มชี้ไปยังหน้าหนึ่งในสมุด “โดยส่วนตัวผมเป็นคนชอบเนื้อเค็มแบบแฮมโรลอยู่แล้ว ยิ่งคุณจะทำมาเป็นทูน่าโรลแบบนี้ ทำให้ผมนึกภาพตามจนน้ำลายสอเลยละ”

นายจ้างหนุ่มแลบลิ้นเลียไล้ริมฝีปากประกอบความน่าเชื่อถืออย่างทะล้น ทำให้คนมองยิ่งเป็นปลื้มเข้าไปใหญ่ ก่อนที่เขาจะคลี่ยิ้มหวาน แล้วจึงก้มลงมองดูนาฬิกาบนข้อมือของตน

“เสียตายจ้ะครับ ถ้าวันนี้ยังพอมีเวลานะ ผมจะให้คุณลองทำเมนูนี้มาทานกันดู”

เมื่อคนตัวสูงเอ่ยถึงเรื่องของเวลา บัณฑิตจึงหันกลับไปดูนาฬิกาบนผนังทางด้านหลังตัวเธอด้วยเช่นกัน แล้วหญิงสาวก็ต้องทำตาโตตกใจ เมื่อเข้มนาฬิกาบนหน้าปัดบ่งบอกว่าเป็นเวลาบ่ายสามโมงกว่าแล้ว

“นี่เธอทำงานเพลิน จนลืมเวลาล่าเวลาไปเลยหรอ?”

“ว้าย!!! ได้เวลานัดกับยายจึแล้วนี่คะ?” บัณฑิตร้องถามชายหนุ่มออกมาเร็วจี๋

“ครับ” เขาพยักหน้ารับ พร้อมทั้งเอ่ยถามหล่อ่นเสียงนุ่ม “คุณพร้อมแล้ววียังครับ?”

‘ตอบว่าไม่พร้อมได้ไหมล่ะคะ?’ เซฟสาวแอบเหินแหมคนถามด้วยความหมั่นไส้นิดๆ ก่อนจะกล่าวกับคู่สนทนาเพียงสั้นๆ

“ค่ะ”

บัณฑิตเพิ่งจะสังเกตเห็นการแต่งกายของคนตรงหน้าเดี๋ยวนี้อย่างอื่นว่า อีกฝ่ายนั้นอยู่ในชุดสูทราคาแพงเข้ารูปพอดีตัวกับร่างกายสูงโปร่งและมีกล้ามเนื้อเหมาะสมจะสอตรงกับส่วนสูงกว่าร้อยแปดสิบเซนติเมตรของเจ้าตัว ทำให้วันนี้หน้ากรรองหนุ่มยิ่งเลดูหล่อเนี้ยบตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า

‘คนบ๊ออะไรก็ไม่ว่า รู้เกิดมาหล่อหล่อ ดูดี มีชาติตระกูลไปซะหมด’

แฟนคลับสาวที่ถูกความหล่อเหลาเข้ายึดครองดวงตา จึงแทบจะออกอาการละเมอเพื่อพักไปเลยทีเดียว

“รอฉันเก็บของแป๊บหนึ่งนะคะ” เมื่อเริ่มรู้สึกว่ามันกำลังจะเคลิบเคลิ้มคลั่งไคล้ซูเปอร์สตาร์หนุ่มเกินกว่าเหตุ บัณฑิตจึงรีบหันมาเก็บสมุดและเครื่องเขียน รวมทั้งข้าวของอื่นๆ ลงกระเป๋าด้วยความว่องไว ก่อนจะหันมาบอกกล่าวกับเขาว่า

“เรื่องสูตร เดี่ยวฉันจะกลับไปพิมพ์ให้ที่บ้าน แล้วค่อยมาส่งวันหลังนะคะ ส่วนเรื่องลงทำนั้น ฉันคิดว่าพรุ่งนี้ฉันจะมาลองทำให้ทานทุกๆ แบบที่คิดเลยนะคะ”

“ขอบคุณมากครับ” ใบหน้าคมสันยิ้มรับอย่างใจดี หากแต่มันกลับเปี่ยมไปด้วยออร่าแห่งความน่าหวาดหวั่นสิ้นไหวสำหรับหญิงสาวผู้มีจิตใจอ่อนบางเช่นเธอ ยิ่งนัก

ก็เพราะไอ้หน้าใสๆ กับรอยยิ้มหวานๆ แบบนี้แหละ ที่มันสามารถพิชิตใจสาวมานักต่อนักแล้ว...

...รวมทั้งตัวเธอเองด้วย

“ไปกันเถอะค่ะ”

ด้วยความกลัวใจตัวเองที่ว่า เธออาจจะตกลงไปในหลุมพรางแห่งแหวตาพร่ามพรายนั่นจนถูกไม่กลับก็เป็นได้ บัดนี้จึงเอ่ยเร่งเขา พร้อมทั้งหยิบกระเป๋าสัมภาระของตน แล้วรีบรุดเดินออกไปรอชายหนุ่มที่ด้านนอกทันที

หก จานแกลงข่าว

หลังจากที่ทานฟงพาบัณเริเดินทางมาถึงห้องจัดงานแกลงข่าวภายในโรงแรมหรูแล้ว เขาก็สาวเท้าตั้งใจจะพาเธอไปส่งให้แกเกอร์แกในเซอร์สาวมือโปร เพื่อให้สุจิราช่วยจัดการแปลงโฉมเจ้าหล่อนเสียใหม่ โดยในระหว่างทางขณะที่เดินผ่านหน้าห้องจัดงานเลี้ยง บัณเรินนั้นก็แอบเห็นอักษรจีนตัวใหญ่ที่ติดเอาไว้ยังเบื้องหน้าเธอจึงได้เอ่ยถามคนข้างกายด้วยความสงสัยว่า

“ห้องนี้รีเปล่าคะ ที่เป็นห้องจัดงานของคุณนะ?”

“คุณรู้ได้ไงครับ?” ทานฟงเอ่ยถามอย่างฉงนใจ พลางพาเธอมาหยุดยืนอยู่ที่หน้าห้องนั้น

“ก็ฉันเห็นตัวอักษรจีนที่หน้าห้องนี่คะ” สาวน้อยกล่าวเฉลยด้วยดวงตากลมแป้ว

“ใช่แล้วครับ ตัวอักษรจีนพวกนั้นอ่านว่า ทานเฟิงเว้ยนะ” ทานฟงชี้มือไปยังแผ่นป้ายใหญ่ แล้วจึงเอื้อมมือไปคว้าท่อนเชนริ้วเอาไว้ ก่อนจะหยายฝ่ามือของเจ้าหล่อนขึ้นมา แล้วใช้ปลายนิ้วแทนปากกาเขียนตัวอักษรจีนอีกคำให้บัณเริรับรู้

“ส่วนตัวนี้ก็อ่านว่า ทานฟง ชื่อของผมเอง” แล้วทานฟงก็โปรยยิ้มใส่สาวใส

“คะ” บัณเริพยักหน้าเข้าใจ ซึ่งเจือไปด้วยความขัดเขินต่อรอยยิ้มหวานที่อีกฝ่ายจงใจยืมให้

“แล้วคำนี้ก็...” ดังนั้นนักร้องหนุ่มช่างแกล้งจึงเขียนคำอื่นลงไปในมือของ

หญิงสาวอีกครา

“หว่าอ้ายหนี่” แวตาทานซึ่งมองสบกับดวงตาคู่สวยของสาวน้อย พร้อมด้วยรอยยิ้มละลายใจที่ฉีกกว้างขึ้น

“คะ!” เล่นเอาคนที่ยืนฟังอยู่ถึงกับตกใจ ร้องถามอีกฝ่ายเสียงสั่นด้วยความหัวน้ไหว เมื่อศรัทธานกำลังปักอกของเธอเข้าให้อย่างจัง ทำเอาหัวใจของบัณฑิตนั้นเต้นโครมครามราวกับกลองเพล ก่อนจะส่งหลักฐานความปั่นป่วนในจิตใจไปยังดวงหน้าหวานที่แดงชาน

“ก็ไอ้คำที่เขาเพิ่งจะพูดขึ้นมาเมื่อกี้เนี่ยะ ใช่ว่าเธอจะไม่รู้จักเสียเมื่อไหร่ละ”

แล้วความฉงนสงสัยใคร่รู้ของคนตื่นตันทันทีเข้าครอบงำจิตใจของบัณฑิตทันที

“เอ๊ะ!!! หรือว่าเขาจะ...จะบอก...ระ...เรากันนะ?”

“มันแปลว่า...ผมรักคุณนะครับ” แล้วทานฟงบอกหญิงสาวเสียงนุ่ม ในขณะที่มือข้างหนึ่งก็บีบกระชับอุ้งมือเล็กนั้นอย่างมีความหมาย ทำเอาสาวไทยถึงกับยืนตาค้าง สมองไม่สั่งการ ส่วนหัวใจก็ยิ่งพองโตสลับกับเต้นตึกตักไปหมด พร้อมกับที่วิญญาณของเธอนั้นก็ได้หลุดลอยออกนอกร่างไปเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

“โ๊ะชะ!”

สาวไทยส่งเสียงโห่ร้องแสดงความดีใจอย่างลึกลอดอยู่ภายในใจ เมื่อเข้าใจไปว่าอีกฝ่ายกำลังเปิดเผยความรักแก่เธอ ส่งผลให้สีเลือดแดงระเรื่อขึ้นยิ่งแผ่ซ่านกระจายเต็มใบหน้าหวาน กระทั่งลามไปถึงใบหูจนเกิดเป็นสีเข้มจัด ทำเอาคนมองอดขำออกมาไม่ได้

“ฮะ ฮ่าๆๆ” ทานฟงระเบิดเสียงหัวเราะดังลั่นอย่างกลั่นแกล้งเอาไว้ไม่อยู่ ส่งผลให้บัณฑิตถึงกับหน้าเหวอ เพราะไม่สามารถปรับตัวได้ทันกับอารมณ์ของอีกฝ่ายที่เปลี่ยนไปกะทันหัน ทั้งยังไม่เข้าใจด้วยว่าอีกฝ่ายนั้นทำอะไรกันหนา

“นี่เป็นการสอนภาษาจีนวันละคำนะครับ ก็คุณมีเจ้านายเป็นคนจีนทั้งที คงต้องหัดเรียนรู้เอาไว้บ้างสิครับ” ทานฟงกล่าวเฉลยกลั้วรอยยิ้มอย่างเจ้าเล่ห์ ก่อนจะหันมาล้วงโทรศัพท์มือถือถือในกระเป๋ากางเกงของตนออกมากดเบอร์ของสุริยาอย่างรวดเร็ว

เพียงเท่านั้น บัณฑิตก็ถึงบางอ้อได้ในทันทีว่า ทำไมชายหนุ่มจึงต้องหัวเราะเป็นบ้าเป็นหลังขนาดนี้ หากไม่ใช่เพราะเจ้าตัวกำลังต้องการจะยั่วเย้ากวนประสาทเธอนั่นเอง

‘อ้ายยย!!! อีตาบ้า คำจิ้นมีตั้งเยอะ ทำไมต้องมาเลือกคำนี้ด้วย

มาหลอกให้อยาก แล้วก็จากกันไปแบบนี้ได้ยังไง?’

แม้ว่าเจ้าทุกข์สาวนั้นอยากจะหลุดเสียง ‘กรีด’ ออกมาดังๆ ด้วยความเดือดดาลสักเพียงใดก็ตาม ที่เธอต้องกลายเป็นตัวตลกให้เขาแกล้งเล่นอีกแล้ว แต่บัณฑิตก็จำต้องเก็บกลั่นความไม่พอใจทั้งหลายเอาไว้ และระลึกไว้แค่เพียงว่า

‘ยุบหนอ...พองหนอ...

ท่องเอาไว้ เงิน...เงิน...เงิน...

เฟื่องงาน...งาน...งาน...’

เมื่อคิดได้ดังนั้น อาการหงุดหงิดหัวใจจึงค่อยๆ บรรเทาเบาบางลงไปบ้างทีละนิด...ทีละนิด...ก่อนที่อีกฝ่ายจะหันมาบอกกับเธอว่า

“ผมโทร. ตามคุณเจี๊แล้ว อีกเดี๋ยวก็คงมารับคุณแล้วละ ส่วนผมต้องไปดูแลความเรียบร้อยข้างในก่อนนะครับ” นายจ้างหนุ่มเอ่ยปากด้วยความเกรงใจที่ต้องทิ้งอีกฝ่ายไว้ลำพัง

“คะ” บัณฑิตตอบรับด้วยการสละบดปลายเสียงนิดๆ เพราะยังอดโมโหไม่หาย

“ขอโทษนะครับที่ผมต้องทิ้งให้คุณรอรอยู่คนเดียว” หานฟงบอกอย่างเป็นทางการ
“คุณอยู่ได้ไหมครับ?”

นอกจากนักร้องหนุ่มจะไม่ใส่ใจในอาการขัดเคืองของสาวไทยแล้ว เขายังเอ่ยถามอีกฝ่ายด้วยเสียงนุ่มอ่อนโยนอีกต่างหาก ทำให้คนฟังนั้นยอมใจอ่อนจนหายโกรธเจ้าตัวไปเสียสนิท ด้วยกำลังเป็นปลื้มที่ชายหนุ่มยังมีแฉใจห่วงหาอาทรในตัวเธอ

ทั้งๆ ที่บัณฑิตเพิ่งจะบอกกับตัวเองอยู่หยกๆ ว่า ‘อย่าไปห่วงไหน’ แล้วแท้ๆ

“ฉันอยู่ได้ค่ะ คุณไม่ต้องห่วงหรอก แค่นี้เอง” สาวยิ้มสรวลบอกอย่างสดใส

คนที่ได้ฟังดังนั้นจึงค่อยโล่งใจ ก่อนจะเดินหายเข้าไปภายในงาน เพื่อตรวจตราความเรียบร้อยในฐานะเจ้าภาพ

นักร้องหนุ่มกลับมายังห้องรับรองอีกครั้งเมื่อเวลาผ่านไปชั่วโมงกว่า แล้วสองตัวราวกับก็แทบจะไม่กะพริบ พร้อมๆ กับลมหายใจที่ติดขัดด้วยความตะลึงงัน เพราะบัดนี้แม่สาวใส่ผู้แสนจะธรรมดา กลับมายืนอยู่ต่อหน้าเขาราวกับเป็นนางฟ้าจากฝีมือสร้างสรรค์ของช่างแต่งหน้าชั้นเซียนที่สุจริตจัดทามา เพื่อช่วยตบแต่งเนรมิตรูปลักษณ์ให้แก่เพื่อนสาว

ทานฟงแอบมองสาวน้อยร่างสูงตรงหน้าอย่างตั้งใจ แวตาดูคนมองสำรวจไปทั่วเรือนร่างอรชรที่อยู่ภายใต้เดรสสั้นแขนงุดสีส้มอ่อน ซึ่งช่วยขับให้ผิวพรรณของคนในสลวยเนียนงามลออขึ้นอีกเป็นเท่าตัว จากนั้นจึงค่อยๆ ลากสายตาไล่ขึ้นไปตามลำคอดยวาวระหง แล้วมาหยุดอยู่บนโครงหน้าหวานที่ได้รับการตกแต่งอย่างพิถีพิถัน จนแลดูสวยสดใสในสไตล์ธรรมชาติ โดยมีกรอบผมหดคดเป็นเงางามยาวสลวยช่วยเพิ่มความงดงามอ่อนหวานให้แก่หญิงสาวมากยิ่งขึ้น

“สวยไหมคะคุณเฮนรี่?” สุจิตาเอ่ยถามยิ้มๆ เมื่อเธอหันสังเกตเห็นแวตาดูฟงพอใจของเขา

“สวยครับ” คนปากหวานรีบตอบรับทันทีจนทำให้สาวสวยได้รู้ตัว

แม้ว่าคำชมซึ่งๆ หน้าจะทำให้เธอคนถูกชมรู้สึกขัดใจจนกระดากอายเป็นนักหนา หากแต่สายตาวิบวับพรายของคนเจ้าชู้ในต่างหาก ที่ทำให้สาวไทยแทบอยากจะหายวับไปกับตาเสียเดี๋ยวนี้ซะให้รู้แล้วรู้รอด

“ยายจិនี่ละก็ ชอบพูดอะไรไร้สาระอยู่เรื่อยเชียว” บัดนี้จึงหันมาต่อว่าคนเปิดประเด็นแก่เขินเสียเลย

“อีกอย่าง ฉันว่าคุณไม่น่าจะสิ้นเปลืองลงทุนแปลงโฉมให้ฉันขนาดนี้เลยนะคะ” แล้วจึงหันมาบอกกับนายจ้างหนุ่มอย่างเกรงใจ เพราะรู้ตัวว่าเสื้อผ้า หน้า ผมที่ฝ่ายพ่อนุญทุ่มแรมมิให้แกเธอในครั้งนี้ คงจะทำให้เขาเสียเงินไปไม่ใช่น้อย

“ไม่ได้หรอกครับ นี่เป็นงานแกล้งชาวของทานเฟิงเว่ยกรุ๊ปทั้งที จะให้ผมปล่อยปละละเลยตาเด่นของงานอย่างคุณไฉ่ยังงั้นล่ะครับ” นายจ้างหนุ่มอธิบายถึงเหตุและผล

“แล้วที่สำคัญ ผมอยากให้ทุกๆ คนได้รู้ว่าเซฟของผมนะทั้งสวย ทั้งเก่งขนาดไหน?” คนพูดบอกอย่างกระหิมใจ “จะได้เป็นการกระตุ้นยอดขายของร้านอีกทางหนึ่งด้วยครับ”

“อะ” บัดนี้จึงได้แต่พยักหน้ารับอย่างจนแต้ม เมื่อเจอเหตุผลล้านแปดของพ่อคนเจ้าเล่ห์

“ฉันจะพยายามทำให้ดีที่สุดก็แล้วกันนะคะ” แล้วค่อยเอ่ยอย่างมุ่งมั่นตั้งใจให้สมกับความคาดหวังของเขา

“ดีครับ” ชายหนุ่มตอบรับอย่างพึงใจ พร้อมทั้งเอ่ยชักชวนว่า “ทีนี้คุณพร้อมจะเป็นคู่ควงของผมรึยังครับ?”

ซูเปอร์สตาร์หนุ่มเอย่ถามด้วยความขี้อเล่น ก่อนที่ท่อนแขนยาวๆ จะยื่นมาหยุดอยู่ตรงหน้าหญิงสาวอย่างเชื่องช้า ทำเอาหัวใจคนฟังพองโตจนคับอกขึ้นอย่างไม่รู้เนื้อรู้ตัว จนบัดนี้เธอก็อยากจะหยิกแก้มตัวเองแรงๆ นัก เพื่อเขาจะถามกลับมาว่า ‘ทำไมคุณถึงหยิกแก้มตัวเองล่ะครับ?’

เธอจะได้ตอบกลับเสียงดังฟังชัดไปว่า...

‘ก็เพื่อเป็นหลักฐานว่าฉันไม่ได้ฝันไปยังไงล่ะคะ’

จากนั้นบัดนี้เธอก็ค่อยๆ วางปลายนิ้วลงไปสัมผัสกับท่อนแขนกำยำ รวากับว่าเธอนั้นกำลังตกอยู่ในความฝันอันแสนหวาน ก่อนที่คนตัวสูงจะหันมาส่งมอบรอยยิ้มละลายใจให้หญิงสาว แล้วจึงจับข้อมือของหล่อนก้าวเดินเข้าสู่ตัวงานไปด้วยกันอย่างสง่าผ่าเผย

ทันทีที่ร่างของนักร้องหนุ่มและสาวนิรนามปรากฏตัวต่อหน้าสาธารณชน บรรดานักข่าวจากทั่วทุกแห่งหนที่แห่แน่นกันมาร่วมงาน เพราะต้องการตีพิมพ์ข่าวใหญ่ของขวัญใจมหาชนทั่วทั้งเอเชียให้ได้เป็นที่แรก ต่างพากันกดชัตเตอร์รัวอย่างรวดเร็ว เพื่อเก็บภาพรายละเอียดทุกท่วงท่าและอิริยาบถของอดีตซูเปอร์สตาร์คนดัง โดยที่เจ้าตัวนั้นก็ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี ทั้งส่งยิ้ม ทั้งทักทาย โบกไม้โบกมืออยู่ตลอดเวลาอย่างขานรับขานานู ด้วยความเคยชินที่เขาต้องเจอเจออยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน

แต่...มันไม่ใช่สำหรับเซฟสาวที่มีชีวิตเรียบง่ายอย่างบัดนี้เลยสักนิด

ด้วยเหตุนั้น เมื่อต้องมาอยู่ท่ามกลางแสงไฟดวงใหญ่ที่สาดส่องอาบร่างลงมายังตน ในระหว่างที่เดินขึ้นมาหยุดอยู่กลางเวทีต่อหน้าเหล่าประชาชนทั้งหลาย ซึ่งเพ่งความสนใจสนใจมายังคนทั้งคู่อย่างเด่นชัด บัณฑิตจึงออกอาการประหม่าอย่างหนักจนแข่งขาพานจะเดินชีวิตกันอยู่รอมร่อ ในใจก็เฝ้าแต่พร่ำบ่นถึงสถานการณ์ที่อึดอัดและไม่คุ้นเคยว่า

‘ให้ตายเถอะ! ฉันตาลายไปหมดแล้วนะ เดียวก็เป็นลมมันตรงนี้จะเลย’

หลังจากที่บัณฑิตหย่อนกายลงนั่งด้านหลังโต๊ะแถลงข่าวแล้ว คู่สองศรีพี่น้องอย่างสุจิราและสุธีรัฐที่เพิ่งจะเดินทางมาถึงงานสดๆ ร้อนๆ ก็พากันเดินขึ้นเวทีมานั่งด้านข้างของเธอ หานพจึงพยักหน้าส่งสัญญาณให้พิธีกรข้างเวทีเป็นผู้กล่าวเปิดงาน

“สวัสดีครับ ขอต้อนรับแขกผู้มีเกียรติทุกท่านเข้าสู่งานแถลงข่าวเปิดร้าน Sweet Love in Bakery อย่างเป็นทางการ ของบริษัทหานเพิงเวีย ซึ่งเป็นสาขาแรกที่เมืองไทยครับ”

พิธีกรหนุ่มกล่าวเปิดงานอย่างเป็นทางการ หลังจากที่ได้ให้เวลาเหยี่ยวข่าว ถ่ายรูปนักร้องหนุ่มกันนานพอสมควร กระทั่งเจ้าตัวพาสาวสวยข้างกายไปนั่งเป็น ประธานพิธีบนชุดโซฟาหนุ่ม สีสนับเรียบหรูสบายตา

บัณฑิตซึ่งตอนนี้รู้สึกอึดอึ้งมึนงงต่อความอีกทีของผู้คนและเครื่องขยายเสียงที่ตั้งไม่ขาดระยะอยู่รอบๆ ตัวเป็นอย่างมาก ทำให้สมองของเซฟสาวปิดสนิทไปชั่วคราว เธอจึงไม่สามารถจับใจความได้เลยว่า โฆษกผู้ทำหน้าที่เป็นทั้งล่ามให้แก่นักร้องหนุ่มและพิธีกรนั้นได้กล่าวถึงเรื่องอะไรไปบ้าง จนกระทั่งเธอได้ยินเสียงหนุ่มทุ่มที่เอ่ยออกมาเป็นภาษาอังกฤษล่อยแว่วอยู่ข้างๆ หูนั้นแหละ หญิงสาวจึงตื่นสติอีกครั้ง

“ถึงตอนนี้ ผมอยากให้คุณทุกคนได้รู้จักกับพาสวีเซฟสาวฝีมือดีแห่ง Sweet Love ของผมกันสักหน่อยครับ คุณบัณฑิต คิริสุวรรณ”

ทานฟงลุกขึ้นยืนต้อนรับ พร้อมทั้งพายมือมาทางบัณฑิตอย่างสง่าผ่าเผยด้วยความยินดี แต่ทว่าดูช่างแตกต่างจากคนที่ได้รับเกียรตินี้เป็นอย่างสิ้นเชิง เมื่อสาวไทยรู้สึกตื่นตระหนกตกใจ และเกิดความประหม่าขึ้นมาอย่างระยับไม่อยู่ ที่जूเขา ก็กล่าวพาดพิงถึงเธอราวกับเป็นบุคคลสำคัญ ทำเอาคนช็อกลัวซึ่งไม่ทันได้ตั้งตัวออกอาการเล็กกลั่มิไฉน

เสียงปรบมือที่ตั้งกึกก้องไม่ได้ช่วยให้สติของหญิงสาวกลับคืนมาแต่อย่างใด หากแต่สองมือที่ตรงเข้ามาประคองให้เธอลุกขึ้นยืนได้อย่างมั่นคง ทั้งๆ ที่แข้งขาของเธอนั้นสั่นพื้บพื้บต่างหากเล่า ที่ทำเอาบัณฑิตทนแฉ่งใจไค้งกายแสดงความขอบคุณต่อสาธารณชนจนสำเร็จ ด้วยทานฟงนั้นสัมผัสได้ถึงความตื่นเต้นอย่างรุนแรงของคนที่ข้างกาย เขาจึงสอดมือเข้ามาเหนี่ยวรั้งเอวกลมกลึง เพื่อช่วยพยุงกายมิให้เจ้าหล่อนชวนเซจนล้มลงไปเสียก่อน

แต่พอคนหวังดีกลับหาฐู้ไม่ว่า ความอารีที่เขาจงใจหยิบยื่นให้แก่สาวน้อยนั้น มันยิ่งเป็นการบั่นทอนความมุ่งมั่นตั้งใจที่บัณฑิตรู้สึกดีเพียรตั้งมั่นเก็บเอาไว้ให้แตกกระจายหายไปโดยฉับพลัน พร้อมๆ กับสัมผัสอ่อนอบอุ่นซึ่งเข้ามาแทนที่อบอุ่นแผ่นหลังของเธอ

‘โอ๊ย! จะช่วยหรือจะซ้ำให้ยิ่งแย่งกันแน่นะ’

แม้จะบ่นอุบอุบอยู่ภายในใจ แต่บัณฑิตก็ยังคงเพียรกอบกู้สติตั้งอันน้อยนิดให้คงอยู่กับตัวเองเอาไว้อย่างเหนียวแน่น แล้วจึงค่อยๆ คลี่รอยยิ้มไปสู่วรรดาแขกเหรื่อภายในงานอย่างแก้ๆ กังๆ ก่อนที่ทานฟงจะฉุดรั้งให้เธอนั่งลงบนโซฟา

ตามเดิม ส่วนเจ้าภาพนั้นก็หันกลับมาแนะนำทีมงานมืออาชีพของตนต่อโดยทันที

“ถัดไป ผมขอแนะนำคุณสุธีรัฐและคุณสุจิตรา เจ้าของบริษัทออร์แกนเซอร์ชั้นนำ ที่ช่วยเสกสรรร้าน Sweet Love ของผมให้ออกมาน่ารักแบบนี้ครับ” เมื่อห่านฟงกล่าวจบ สุธีรัฐและสุจิตราก็ลุกขึ้นยืนโค้งกายยิ้มแย้มอย่างเป็นธรรมชาติโดยไม่มีท่าทีประหม่าขัดเขินเหมือนดังเช่นเซฟสาวเลยแม้แต่หน่อย

“สวัสดีครับ”

“สวัสดีค่ะ”

ครั้นพอบุคคลสำคัญทั้งสองนั่งลงตามเดิมแล้ว ห่านฟงจึงหันมากล่าวถึงจุดประสงค์หลักของการลงทุนในไทยครั้งนี้ของห่านฟงไว้อย่างเป็นทางการว่า

“การมาลงทุนของบริษัทห่านฟงวัยที่ประเทศไทยในครั้งนี้ เราไม่ได้ต้องการเป็นผู้นำทางด้านเบเกอรี่เพียงอย่างเดียวเท่านั้น แต่เรายังหวังจะขยายความเลิศรสทางด้านอาหารจีนให้ทุกท่านได้ลิ้มลองกันอีกด้วยครับ” ประธานของงานพูดจาอย่างฉะฉาน มาดมั่น ทำเอาเหล่าผู้ร่วมงานทุกคนต่างพากันชื่นชมนักร้องหนุ่มกันเป็นแถว

“โดยทางร้าน Sweet Love นั้นจะให้บริการขนมปังและเค้กมากมายหลากหลายชนิดที่ชั้นหนึ่งและชั้นสอง ส่วนชั้นสามเราจะเปิดให้บริการอาหารจีนทุกเมนูของห่านก๊วย พร้อมกับบรรยายกาศอันสวยงาม เป็นส่วนตัว เอาไว้รองรับทุกท่านครับ” นักธุรกิจหนุ่มบรรยายสรรพคุณร้านอาหารของตนได้อย่างเลิศหรู

“ซึ่งต่อจากนี้ ผมหวังว่าทุกท่านคงจะชื่นชอบ และให้การสนับสนุนพวกเราห่านฟงวัยต่อไป ขอขอบคุณครับ”

เจ้าภาพกล่าวปิดงานได้อย่างสมบูรณ์แบบ ทำให้เสียงปรบมือของบรรดาแขกเหรื่อดังกึกก้องขึ้นพร้อมเพรียงกันด้วยความชื่นชอบ ก่อนที่แสงแฟลชวูบวบจะสาดซัดเข้าไปส่องสูงโป่งของหนุ่มจีนและสาวไทยที่กำลังลุกขึ้นเดินลงจากเวทีอีกครั้ง ซื้อตต่อซื้อต จากนั้นจึงปล่อยหน้าที่เอนเตอร์เทนแขกให้เป็นของพิธีกรต่อไป

เมื่อเสร็จสิ้นภารกิจบนเวทีแล้ว ห่านฟงจึงพาภริยาเดินลงมาจากเวทีพร้อมกับสองพี่น้องพิพัฒน์สกุล ผู้อยู่เบื้องหลังความสำเร็จของงานในครั้งนี้

“ขอบคุณมากนะครับคุณธี คุณจิ ที่ช่วยจัดงานให้ผมเป็นอย่างดี” คนพุดรู้สึกลพใจเป็นอย่างมาก

“ไม่เป็นไรครับคุณเฮนรี่ มันเป็นที่ของพวกผมอยู่แล้ว” หนุ่มมาดแมนแสนสุภาพเป็นผู้ตอบรับ

“ใช่ค่ะ คุณเฮนรีไม่ต้องเกรงใจพวกเราหรอกนะคะ”

สุริจระคอยเสริมคำพูดของพี่ชายอยู่ข้างๆ ก่อนจะขยับกายไปยืนติดกับเพื่อนสาว ส่งผลให้คนเป็นพี่ที่ขำเลียงมองตามถูกตริ้งเอาไว้กับเรือนร่างอันอึดเอบอย่างถอดถอน สายตามิได้ เพราะก่อนหน้านี้เขามัวแต่ยุ่งๆ จึงไม่มีโอกาสได้เฟ่งพิศสาวน้อยที่เฝ้าวนเวียนอยู่ในห้วงแห่งความคิดคำนึงของตนตลอดเวลามากมายเท่าใดนัก

“บัดนี้...เพื่อนของน้องสาวที่เขาเฝ้ารักปักใจมานาน”

แต่ติดตรงที่ว่า...เขาไม่สามารถแสดงออกซึ่งความในใจได้ ด้วยเกรงว่ายายตัวแสบจะเอาความลับนี้ไปรายงานแก่หญิงสาว ซึ่งถ้าหากเธอมีใจให้แก่เขา หนทางรักในครั้งนี้นักคงจะราบรื่นสวยหรูไร้ซึ่งอุปสรรคอันใด แต่ถ้าความรู้สึกของเธอที่มีต่อเขาเป็นเพียงแค่พี่ชายกับน้องสาวเล่า คนอย่างเขาจะเอาหน้าไปไว้ที่ไหน? หากต้องโดนใครต่อใครต่างตีดินนินทาว่า

“เขาเป็นดั่งสมภารที่ระงับไถ่กวัด!”

“ว้ายยังคนเก่ง วันนี้แปลงร่างเป็นสาวสวยมาเชียวนะ” สุริรัฐกล่าวทักบัณฑิตอย่างสนิทสนม

“สวัสดิ์ค่ะพี่” คนถูกชมยกมือกระพุ่มไหว้ชายผู้สูงวัยกว่าด้วยความนอบน้อม หนุ่มใหญ่จึงส่งยิ้มจางๆ เป็นการรับไหว้หล่อน ก่อนจะเอ่ยล้อเลียนเด็กสาวว่า

“เห็นแบบนี้แล้ว พี่ไม่อยากจะเชื่อเลยว่า เราจะเป็นคนคนเดียวกับยายเด็กกะโปโล ที่ชอบมาวิ่งเล่นบ้านพี่อยู่บ่อยๆ”

“โธ! พี่นี่พี่นี่ มาเฝ้ากันซึ่งหน้าๆ แบบนี้ โบนัสก็ขายหน้าแยะเลยสิคะ” เธอแก้มตอว่าอีกฝ่ายเสียใจ

สุริรัฐมองสาวน้อยตรงหน้าอย่างรักใคร่ ใจจริงนั้นเขาอยากจะเอื้อมมือไปลูบศีรษะของเจ้าหล่อนเล่นเสียเหลือเกิน หากแต่เพราะภาระหน้าที่และสภาพแวดล้อมซึ่งอันหนาฝาคั่งไปด้วยผู้คนชั้นสูง ทำให้เขาต้องทนซุกซ่อนความปรารถนาอันแรงกล้าเอาไว้อย่างมิดชิดแต่เพียงผู้เดียว

“โอเค พี่ผิดไปแล้ว ขอโทษนะครับสาวสวย” หนุ่มสุภาพเป็นฝ่ายยอมอ่อนข้อลงโดยดี แต่ก็ยังมิวายเอ่ยกระเช้าเพื่อนน้องสาวอย่างขบขัน ทำเอาบัณฑิตสีง่อกวนเล็กน้อย มาให้ชายหนุ่มเป็นการตอบกลับ ก่อนที่เขาจะหันไปพูดคุยถึงเรื่องธุรกิจกับลูกค้ำระดับชาติแทนเสีย

ทันทีที่ออร์แกนซ์มือโปรสบตากับหนุ่มตี๋อินเตอร์ เขาก็ได้เห็นบางสิ่งบางอย่าง

อยู่ในแวนตาเรียสวยสวยคุณนี่ที่จ้องมองมาทางตนและบัณเฑาะว์อยู่ก่อนแล้วด้วยความสนใจ เป็นเหตุให้คนมีชนกรู้สึกถึงความหวั่นไหวขึ้นมาทันทีโดยไม่ทราบสาเหตุ แต่สุริยาก็เลือกที่จะเก็บความกังวลของคนสงสัยของตนเอาไว้ภายในใจ รอยยิ้มอันอบอุ่นฉลวยมิตร แล้วจึงเอ่ยปากทักทายผู้บริหารหนุ่ม

“ขอบคุณนะครับ ที่คุณหาหน่งเชิญผมมาร่วมงานใหญ่ๆ อย่างนี้”

“ผมต่างหากครับที่ต้องเป็นฝ่ายขอบคุณ ที่คุณนี้ช่วยเสริมมิตรร้านสวยๆ ได้ตรงใจผม” อีกฝ่ายก็ยิ้มยิ้มอย่างสุภาพเช่นกัน ก่อนจะกล่าวถึงจุดประสงค์ที่แท้จริงของเขาถัดไปว่า

“อ้อ ผมเกือบลืมไปเลยว่า วันนี้ผมมีใครบางคนอยากจะแนะนำให้คุณได้รู้จักสักหน่อยนะครับ”

“ใครหรือครับ?” หนุ่มไทยเอ่ยถามอย่างสงสัย

“นั่นสิคะ?” สุจิตราเองก็พลอยอยากรู้ไปด้วย

“ตามผมมาสิครับ”

คนเป็นเจ้าภาพไม่ได้เอ่ยปากเฉลยออกมาในทันที แต่กลับจะพาคนทั้งหมดไปพบกับบุคคลปริศนาแทน ทำให้สองพี่น้องพิพฒน์สกุลและเซฟสาวต้องออกเดินตามหลังเขาไปติดๆ อย่างเร็วไว

“ไฮ...เฮนรี่” สาวสวยปราดเปรียว หุ่นดี ในชุดราตรีเกาะอกสีแดงเพลิง สั้นจืดสุดจืดเยื้องย่างตรงเข้าไปสวมกอดอดีตนักร้องหนุ่มทันที เมื่อเห็นเพื่อนชายคนสนิทกำลังก้าวขาเดินมาหาเธอ ก่อนที่ห่านฟงจะอำแขนโอบกระชับร่างกายเอาไว้ด้วยความเต็มใจ แถมยังแลกจูบทักทายที่พวงแก้มต่อกันอย่างสนิทชิดเชื้อ ทำเอาแฟนคลับสาวที่มองอยู่เกิดอาการร้อนรนไปทั้งหัวกอย่างปัจจุบันทันด่วน

“ไฮ...ลิซ่า คุณสบายดีไหมครับ?” หานฟงเอ่ยถามหล่อนเสียงนุ่ม หลังจากที่ได้คลายอ้อมกอดออกจากกัน

“ลิซ่าสบายดีค่ะ” สาวเปรี้ยวตอบเสียงหวาน “แล้วคุณล่ะคะ สบายดีไหม?”

“ผมสบายดีครับ” คนตอบยิ้มละมุน พร้อมทั้งมองซ้ายแลขวา “แล้วคุณลุงไม่ได้มาด้วยหรือครับ?”

“พอดีคุณพ่อติดงานนะค่ะ ท่านก็เลยส่งลิซ่ามาเป็นผู้ช่วยของคุณแทน” สาวลั้งคมบอกอย่างเอาใจ

“ก็ดีเหมือนกันครับ ผมเองก็ไม่ได้เจอคุณมานานมากแล้ว คิดถึงคุณใจจะขาด” หนุ่มหล่อโพรยเสน่ห์

“ปากหวานเหมือนเดิมไม่เคยเปลี่ยนเลยนะคะ” ลิซ่ามยิ้ม มองหน้าอีกฝ่ายอย่างรู้ทัน

ในขณะที่หนุ่มหล่อสาวสวยกำลังหยอกล้อกันอย่างสนุกสนาน ฝ่ายเซฟสาวก็ได้แต่เพียงยืนจ้องมองคนทั้งคู่ด้วยความรู้สึกที่หลากหลายจนบรรยายไม่ถูก เพราะมันเปี่ยมไปด้วยความอิจฉาและน้อยอกน้อยใจในวาสนา รวมทั้งชื่นชมสาวโฉบเฉี่ยวผู้เพียบพร้อมตรงหน้าผสมปนเปกันไปหมด เมื่อคิดเปรียบเทียบกับตัวเองในใจว่า

‘เราไม่มีวันหาบารมีของเธอคนนี้ได้เลย’

บัตนรีเฝ้ามองความสนิทสนมของพวกเขาผ่านเลนส์ตาอย่างเชื่องช้าราวกับเป็นภาพสโลว์โมชั่น แล้วก็พลันให้บังเกิดความปวดแปลบขึ้นมาในหัวใจ จนกระทั่งลิซ่าเริ่มสังเกตเห็นว่า เพื่อนชายไม่ได้มาคนเดียววันนั้นแหละ เธอจึงเอยปากถามเขา

“อ้าว! คุณมีเพื่อนมาด้วยนี่คะ ไม่เห็นแนะนำให้ลิซ่ารู้จักบ้างเลย” เธอหันมาส่งยิ้มให้แขกของเจ้าภาพ

“อ้อ ขอโทษที่ครับ ผมนี้เสียมารยาทจริงๆ” หนุ่มดีรูปศรีษะของตนแก้เก้อจากนั้นจึงแนะนำเพื่อนสาวให้รู้จักกับผู้ร่วมงานของเขาทุกคน

“นี่คุณสุธีรัฐ เป็นเจ้าของบริษัทออร์แกนิกส์ที่ทำร้าน Sweet Love แล้วก็จัดงานนี้ให้แก่มั้ยครับ”

“สวัสดีค่ะ” ลิซ่าโค้งกายเพียงนิด พร้อมทั้งยื่นมือไปทำความรู้จักกับหนุ่มใหญ่

“สวัสดีครับ” สุธีรัฐจึงยื่นมือมาสัมผัสกับสาวสวยตามมารยาทอันดีเช่นกัน ก่อนที่เสียงทุ้มจะเอยแนะนำสาวหัวต่อไป

“ส่วนคนนี้เป็นผู้ช่วยแล้วก็ป็นน้องสาวของคุณนี้ ชื่อคุณสุจิราครับ”

“สวัสดีค่ะ” ทั้งสองสาวประสานเสียงทักทายแทบจะพร้อมกัน

“แล้วสุดท้ายก็พาสหรีเซฟฝีมือดีของผม คุณบัตนรีครับ” ปลายเสียงที่พูดถึงมีแววจใจวาดสรรพคุณของเซฟสาวไม่น้อย ทำเอาคนหูตื้ออย่างสุธีรัฐอดที่จะรู้สึกสะดุดใจในน้ำเสียงของคนพูดมิได้...

แต่...ตัวเขาเองก็บอกไม่ถูกเหมือนกันว่าสิ่งนั้นมันคืออะไร?

“สวัสดีค่ะ” แม้บัตนรีจะเอยทักทายอีกฝ่ายตามปกติ แต่หญิงสาวนั้นกลับ

รู้สึกถึงช่องว่างทางความรู้สึกที่ตนเป็นคนขีดเส้นสกัดกันไว้ มิให้สาวผู้เลอโฉมเข้ามาทำความรู้จักกับเธอได้โดยง่าย ซึ่งคงจะเป็นผลพวงมาจากสภาวะทางอารมณ์และสังคมของเธอสอง ที่ดูจะไม่ใกล้เคียงกันเลยสักนิด ทำให้เธอรู้สึกอึดอัดใจอย่างที่สุดต่อสถานการณ์ตรงหน้าเช่นนี้

บัดนี้จึงออกอาการเจียมเนื้อเจียมตน และวางตัวออกห่างจากแขกสาวอย่างเห็นได้ชัด

“ที่นี้ผมขอแนะนำลิซ่าบ้างนะครับ” แล้วทนายจึงหันมาเอ่ยถึงสาวสวยให้ทุกคนได้รู้จักกันบ้าง พร้อมทั้งเอื้อมมือไปแตะข้อศอกของหล่อน แล้วออกแรงดันให้เธอก้าวเท้าออกไปไชร่ตัวยังด้านหน้าอีกนิด ด้วยกิริยาท่าทางที่แสนจะเอาอกเอาใจ ทำให้บัดนี้ยิ่งอดคิดไปไม่ได้ว่า

‘ลิซ่าคือคนสำคัญของพ่อนักร้องคนดัง’

“เธอเป็นลูกสาวคนเล็กของท่านเจ้าสัวแล้ว ฤทธิเกียรติไพศาล แล้วก็จะมาช่วยงานผมในเรื่องการตลาดด้วยครับ”

ทันทีที่เจ้าภาพกล่าวแนะนำตัวแขกสาวคนสนิท บรรดาลูกจ้างทั้งสามหน่อ ก็พากันแตกตื่น เกิดอาการวางตัวไม่ถูกขึ้นมาจะทันหัน ก็ใครบ้างล่ะที่จะไม่รู้จักนามสกุลของเจ้าสัวคนใหญ่คนโต ผู้มีกิจการพาณิชย์อยู่หลายขนาน และร่ำรวยติดอันดับต้นๆ ของเมืองไทย

ข้อมูลใหม่ของสาวสังคมที่บัดนี้ได้รับรู้พร้อมๆ กับสองพี่น้องพิพัฒน์สกุล ยิ่งทำให้เธอรู้สึกว่าตัวเองนั้นช่างต่ำต้อยด้อยค่าและไม่คู่ควรกับชายในฝันมากขึ้นไปทุกทีๆ ในเมื่อเขามีผู้หญิงที่แสนจะเพอร์เฟกต์เคียงคู่อยู่แบบนี้ทั้งคนแล้ว จะให้เธอมาแต้หนังผันทวนอยู่ได้อย่างไรกันล่ะ...

“แหม ได้มาพบกับสาวสวยเก่งๆ แบบนี้ สงสัยผมคงต้องขอคำแนะนำจากคุณลิซ่าบ้างแล้วละครับ” สุธีรัฐมองหญิงสาวด้วยแววตาชื่นชมจริงใจ

“ยินดีค่ะ” รอยยิ้มหวานอย่างเป็นมิตรจึงส่งตรงไปยังชายหนุ่มเป็นการตอบแทน

“ถ้าอย่างนั้นขิขอฝากตัวเป็นลูกศิษย์คนแรกเลยนะคะ” สุจิราได้ทีเลยรีบเอ่ยเสนอตัวอย่างทะลึ่ง

“ได้สิคะ” ลิซ่ายิ้มกว้างอย่างขบขัน “ลิซ่าเองก็ขอฝากตัวกับคุณจิเหมือนกันนะคะ”

“ไม่มีปัญหาค่ะ” สาวหัวบออย่างเต็มใจ

“เยี่ยมไปเลยค่ะ ถ้าได้คุณจิมาช่วยกันคิดแบบนี้ละก็ ลิซ่าจะได้หมดห่วง ไม่ต้องกังวลว่าจะทำร้านของเฮนรี่เจ้” เธอกล่าวติดตลก พลางหันมายกคิ้วหัวเราะส่งให้แก๊ซายหนูอย่างน่ารัก

“แหม คุณลิซ่าถ่อมตัวจังเลยคะ” สุจิตาโบกไม้โบกมือไปมาแทนคำกล่าวที่ว่า ลูกสาวเจ้าสัวใหญ่อย่างเธอจะหรือจะไม่สามารถทำงานนี้คนเดียวได้ ในเมืองงานด้านการตลาดที่ใหญ่กว่านี้ เจ้าตัวก็เคยผ่านมาแล้วนับไม่ถ้วน

“จริงๆ นะคะ ลิซ่าคิดอยู่เสมอว่าหลายห่วยอ้อมดีกว่าห่วยเดียว” เธอกล่าวย้ำ “คุณพ่อเองก็ชอบสอนลิซ่าแบบนี้”

รอยยิ้มละมุนบนดวงหน้าแก้มไก่ ทำเอาคนมองต่างพากันอดรู้สึกชื่นชมเจ้าหล่อนมิได้ว่า

‘เธอช่างดูโดดเด่นเหนือใครซะจริงๆ’

“คุณลิซ่ารู้ตัวไหมคะว่า คุณเป็นผู้หญิงที่สวยงามและฉลาดมากๆ เลย จิละนับถือจริงๆ ค่ะ” สาวหัวบอชมอย่างเปิดเผย

“แหม ไม่ถึงขนาดนั้นหรอกค่ะ คุณจิชมลิซ่าเกินไปแล้ว” สาวสังคมโบกมือทัดทานอย่างขัดเขิน

“จิพูดจริงๆ นะคะ” คนพูดยังยืนยันอย่างหนักแน่น ทำเอาคนฟังถึงกับหน้าแดง

“ไม่เอาแล้วค่ะ เปลี่ยนเรื่องคุยกันดีกว่า ไม่อย่างนั้นลิซ่าคงได้ตัวลอยแน่ๆ”

สุจิตาพยักหน้ารับ ก่อนจะกล่าววกเข้าเรื่องของธุรกิจที่เธออาจหาช่องทางช่วยขยายร่วมทุนกับลูกสาวเศรษฐีใหญ่ได้ โดยมีพี่ชายผู้หลักแหลมคอยเป็นลูกคู่ร่วมวงสนทนาด้วย เพราะตัวเธอก็กำลังเล็งหาภาคีในเชิงพาณิชย์อยู่พอดีทีเดียวเสีย

ส่วนงานพงนั้นเมื่อเห็นคนทั้งสามพูดคุยกันอย่างถูกต้อง เขาก็พลอยยินดีไปด้วย ซึ่งตรงกันข้ามกับเซฟสาวหน้าหวานอย่างสิ้นเชิง เพราะบัณเฑาะว์รู้สึกทั้งเบื่อและเซ็ง แถมยังอึดอัดกับบรรยากาศโดยรอบอีกต่างหาก ไม่ว่าจะเป็นการที่เธอต้องคอยปั่นหน้าทำมาย้มแยม หรือการแสรังตั้งใจนั่งฟังเรื่องราวทางธุรกิจที่พวกเขาเสวนาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันอย่างออกรส โดยที่เธอไม่เข้าใจเลยสักนิด

รวมไปถึง...ท่าทางสนุกสนานของเจ้านายหนุ่มที่แลดูจะมีความสุขชะเหลือเกินด้วย

ดังนั้นเมื่อสบโอกาส หญิงสาวจึงเอ่ยขอตัวไปห้องน้ำโดยทันที

เมื่อร่างของสาวน้อยเดินจากไปพร้อมกับรังสีแห่งความหดหู่ สายตาคมกริบของหนุ่มไทยจึงมองตามไปอย่างเป็นห่วง ก่อนที่เขาจะเป็นฝ่ายละทิ้งคู่สนทนาที่เหลือทั้งหมด ซึ่งอาจจะสร้างผลกำไรและเม็ดเงินให้แก่ตนเป็นจำนวนมหาศาลในภายภาคหน้าอย่างไม่นึกเสียดาย เพียงเพื่อจะติดตามหญิงสาวในดวงใจไปเท่านั้น